

Con Ma Dẽ Thương

Thiên Hùng

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Phần I](#)

[Phần II](#)

[Phần III](#)

[Phần IV](#)

[Phần V](#)

[Phần VI](#)

Thiên Hùng
Con Ma Dể Thương
Phần I

Lần này là lần thứ hai tôi được mẹ tôi giao nhiệm vụ đi tảo mộ cho Dì Dương Sáu tôi ...Dì Sáu là em kế của mẹ tôi, Dì Dương ở trên khu Hàng Xanh đã bị Việt Cộng chiếm nhà làm chỗ trú ẩn để đánh nhau với Quân Đội trong biến cố Tết Mậu Thân, nên Dì Dương đều bị tử nạn ... cùng với rất đông đồng bào vô tội khác ... và tất cả đều được vị sư trụ trì chùa

Phước Lâm chôn trong khu nghĩa trang của chùa vì lúc đó cũng khó tìm được thân nhân ... Mẹ tôi rất thương Dì Sáu tôi, nên sau khi con Tú, đứa con gái duy nhất của Dì cùng chồng nó đi vượt biên thì mẹ tôi đã nhận lời săn sóc mộ phần của Dì Dương cho nó an lòng ...

Tết Mậu Thân như thế nào thì tôi còn quá nhỏ để biết, nhưng khi nghĩ tới Ba đi tù cải tạo chẳng biết bao giờ về và hằng ngày nhìn thấy những tên gọi là cán bộ nhà nước đi rào trong xóm hết kêu đóng góp cái này, cái nọ ... lại họp tổ dân phố để nghe chúng nói dóc, tôi thật ghét cái bọn người này lắm ... vậy mà hằng ngày tôi cứ phải tiếp xúc với chúng mới chết chứ ...

Số là Cậu Ba của tôi có một hãng làm kem, nói là hãng cho oai thôi, chứ cũng chẳng có bằng hiệu gì, núp dưới chiêu bài ba lợi ích cho bọn Quận đội Quận 8, kem sản xuất ra từ hãng của Cậu chủ yếu là để cung cấp cho các rạp hát ... mà nhiệm vụ chuyên chở là tôi và 4 người nữa ... ngoài ra tôi còn được Cậu giao cho đi mua vật liệu sản xuất như đường, bột, dừa khô khi hãng cần nên tôi được Cậu cho xử dụng chiếc xe Honda Dame ... có điều cái băng sau của chiếc xe lúc nào cũng là cái thùng chở kem tổ bố nên chả chở được người

... Sáng nay cũng vậy sau khi giao kem đầy đủ cho các rạp hát thì cũng gần trưa ... tôi chạy về nhà để lấy nhang, giấy tiền vàng bạc ... mà Mẹ tôi đã để sẵn đi lên mộ của Dì Dượng Sáu ... Một năm qua con đường đưa vào nghĩa trang cũng quá nhiều thay đổi ...

...Những mái nhà ... gọi là túp lều có lẽ đúng hơn, mọc lên khắp nơi hai bên con hẻm, mà chủ nhân của nó được biết là từ miền Bắc xã hội chủ nghĩa, giàu, đẹp mới di cư vào ... nên con hẻm trở nên đông đúc người, khác hẳn năm trước khi tôi tới ... Tôi dựng xe khoá cẩn thận kể bên mộ của Dì Dượng ... lấy tạm cây chổi cùn của ai đó dưới gốc cây điệp bên ngoài để quét bụi đất lá cây ... vì hai ngôi mộ đã được xây bằng xi măng nên tôi chỉ đi vòng quanh quét một chút là sạch sẽ ...

Trả cây chổi về chỗ cũ, tôi lấy nhang, giấy vàng bạc ra đốt và thềm vái Dì Dượng Tết hây về nhà tôi chơi ... Không biết ông bà có nghe tôi vái mời thiệt không mà trời giữa trưa đang nắng gắt bỗng dưng có một vầng mây đen thiệt to bay ngang lại thêm một cơn gió nhẹ khiến tôi thấy dễ chịu đến lạ ... Tôi ngồi trên thềm mộ của Dì Sáu đưa mắt nhìn một lượt khu nghĩa trang , tuy người còn ở lại không bao nhiêu nhưng hầu như ngôi mộ nào cũng sạch sẽ ... Tôi chợt để ý đến một ngôi mộ ... hình như năm rồi tôi không thấy ... vì nó cao hơn hết và mộ bia bằng đá mài, không xa mộ Dì Dượng tôi là mấy ... hiếu kỳ, tôi đứng lên đi về ngôi mộ đó ...

... Đập vào mắt tôi trước tiên là hình một cô gái thật đẹp trên tấm mộ bia, với mái tóc dài buông xoả trên bờ vai, đứng tựa lưng vào con voi đá, một chân gác trên vòi voi, hai bàn tay bỏ vào trong túi áo coat màu xanh nhạt , đôi mắt thì sao buồn thăm thẳm ... Sau giây phút, tôi bình tĩnh lại và cũng

hơi ngạc nhiên khi thấy lần đầu tiên trên mộ bia mà lộng ảnh nguyên người như thế này ... tôi đọc lầm nhầm ...

" Nguyễn Thị Hoàng A ...

sinh ngày ... chết ngày ... hưởng dương 18 tuổi "

Tôi cúi nhìn lư hương thì thấy hình như chưa có ai đốt trong ngày hôm nay ... nên đi về xe lấy bó nhang còn lại đốt lên và cắm vào lư hương ... vì giấy tiền vàng bạc đã đốt hết nên vừa cắm nhang tôi vừa nói đùa: " tiếc là, tôi hết tiền nên không đốt cho cô được, cô sống khôn thác thiêng cảm nhận một chút lòng thành, cô thật đẹp lắm, chết sớm vậy thiệt là uổng quá đi ..."

Không biết có phải cảm nhận được ý nghĩ trên cột của tôi không, mà cơn gió đang hiu hiu bỗng dừng thổi ào qua và một chú se sẻ từ đâu lượn lại đáp xuống trước mặt tôi rồi hoảng hốt bay lên cây điệp bên ngoài mất dạng . Gai ốc tôi nổi lên vì những câu chuyện Liêu Trai tôi nghe kể lỏm bẻm bỗng dựng hiện lên thật rõ nét, nhưng chút thôi vì tôi nghĩ , làm gì có Ma giữa thời đại vệ tinh này ... Nhìn đồng hồ thấy cũng gần 4 giờ chiều, tôi định đứng lên đi lấy xe về thì ...

- Á, Má ơi, mình đến trễ rồi, có người đã đốt nhang cho chị A . kìa ...

Quay nhìn lại, tôi thấy có hai người phụ nữ đang tiến lại chỗ tôi .

Tôi chỉ kịp đứng nép qua một bên, người phụ nữ trẻ, đúng hơn là một cô bé chừng 15, 16 tuổi đã chạy đến trước ngôi mộ, mà khi ngang qua tôi cô đã nở một nụ cười thật hồn nhiên . Người phụ nữ lớn tuổi, chắc chắn là mẹ của cô bé cũng đã đến gần bên tôi, đưa tay mở chiếc khăn che mặt, loại khăn

mà người ta vẫn thường dùng khi chạy xe Honda để che bớt bụi và nắng của cái thành phố quá đông đúc này . Nghĩ họ là thân nhân của người quá cố , tôi hơi ngượng ...

- Dạ, chào Dì, cháu xin lỗi , sẵn còn một ít nhang nên cháu đã thắp cho cô A . , nếu không phải xin Dì hãy thứ lỗi ...

- Ồ, có gì đâu - người phụ nữ trả lời - cậu đã thắp nhang cho Hoàng A . , mẹ con tôi cảm ơn còn không hết, sao lại trách cậu chứ, tại hôm nay tôi và con Thi cũng bận chút việc nên đến bây giờ mới tảo mộ cho Hoàng A . được ...

Dứt lời bà ta gọi cô bé, lúc bấy giờ đang đứng nhắm mắt chấp tay trước ngôi mộ, miệng lầm nhảm như đang nói chuyện với ai đó ...

- Thi ơi, con coi đốt giấy tiền cho Hoàng A . rồi về con ...

và bà ta đưa chiếc túi bàng đang xách trong tay về hướng Thi ...

Thi cúi đầu xá mấy xá , xong mới "dạ" và đi lại đón chiếc túi bàng từ tay mẹ . Tôi sau giây phút ngượng ngùng, bây giờ mới nhìn kỹ họ hơn , người phụ nữ khoảng trên dưới 40, và tuy không trang điểm, nhưng khuôn mặt trái soan, với đôi mắt thật sâu, ẩn tàng một nét đẹp đài các , và Thi cũng hao hao giống mẹ , nhưng nhìn Thi với ảnh của người trên ngôi mộ thì thật khác xa, và khi nói chuyện, mẹ Thi chỉ gọi người chết là Hoàng A . mà thôi, bộ họ không phải là mẹ con, chị em sao chứ .Tôi tò mò ...

-Thưa Dì, cháu tên Toàn ...

-Gọi tôi là Dì Lan đi.

Mẹ Thi cười thật hiền, nhìn Thi đang xếp giấy tiền vàng bạc, rót nước ra chun, và cắm một cành huệ trắng vào bình bông bên dưới mộ bia :

- Tội nghiệp cho con bé, nó chết còn trẻ quá ...

- Ô, vậy Hoàng A . không phải là chị của cô Thi à Dì Lan ...

-Cô Thi cái gì, gọi nó là con Thi cho tiện, Hoàng A . với chúng tôi chỉ là láng giềng với nhau thôi hà ...

Tôi ngạc nhiên vô cùng, lảng giềng sau lại đi tảo mộ vậy còn thân nhân của người chết đâu . Dì Lan như hiểu được thắc mắc của tôi, nhưng chưa kịp nói gì, thì Thi lên tiếng :

-Chị Hoàng A . tốt với má con em lắm đó anh ...

Câu nói xen vào của Thi càng làm tôi thắc mắc hơn, nhất là khi thấy Dì Lan trừng mắt nhìn Thi ...

-Con lại nói gì nữa đây

Dì quay sang tôi ...

-Con nhỏ này, lớn đầu rồi mà không nên thân, ăn nói gì đâu không hà, cậu đừng để ý nha ...

Rồi Dì khẻ thở dài như nghĩ ngợi điều gì ... bỗng Dì hỏi tôi :

-Cậu Toàn có ở gần đây không vậy ?

-Dạ không gần mà cũng không xa ... tôi cười ... cháu ở vùng chợ Tân Định đó Dì ...

-Vậy cậu có bao giờ nghe tên Bác sĩ Nguyễn Trần T . không ?

Tôi lắc đầu .

-Đi lên trên 3 con hẻm nữa, ngoài mặt tiền đường Bạch Đằng có một ngôi nhà ba tầng lầu là nhà của BS T. đó, và Hoàng A . chính là con gái lớn của Ô. Bà BS ...

-Thế sao ...

-Thế sao ... Ô. Bà BS không đi tảo mộ cho con, mà là chúng tôi chớ gì ... Ô. Bà BS và cô con gái thứ hai, thực ra là em song sanh với Hoàng A . đã đi vượt biên rồi ...

Hằng giọng Dì Lan tiếp ...

-Chỉ vài ngày trước khi gia đình Ô. Bà BS lên đường, Hoàng A . đi mua một ít đồ dùng bằng xe Honda đã bị hai tên cướp chạy theo giật chiếc túi xách nó để đằng trước giỏ xe, nó bị té, đầu chạm xuống mặt đường và đã chết khi vừa đưa đến Bệnh Viện Chợ Rẫy . Ô. Bà BS tuy đau xót vì mất con, nhưng cũng phải đi thôi , nên Ô. Bà đã nhờ tôi trông coi mồ mã cho Hoàng A . như cậu đã thấy đó .

Dì Lan ngừng nói, đôi mắt thoảng chút u buồn, nhìn vào khoảng không và lại thở dài. Tôi thấy trong câu chuyện Dì kể, hình như có một chút gì chưa

trộn vụn. Suy nghĩ theo cảm quan của mình, nếu như tôi bị mất người thân trong hoàn cảnh như vậy, chưa chắc gì tôi lại chịu đi vượt biên, nhưng tôi chợt nhớ ra, dù sao mình cũng là người lạ mà ...

-Nghe câu chuyện Dì kể xong, cháu cũng thấy mình sao sao á, cũng như lúc này khi cháu nhìn tấm ảnh của Hoàng A. trên mộ bia, đôi mắt u buồn quá khiến cháu có cảm tưởng là cô ấy như ở đâu đây.

-Thực anh có cảm giác như vậy sao?

Thì ngồi nghe tự này giờ bỗng xen vào. Tôi chưa kịp trả lời thì Dì Lan đã nói:

-Thôi đốt giấy cho Hoàng A. rồi về con, trời sắp tối rồi đó ...

Quay sang tôi Dì tiếp:

-Hôm nào Cậu rảnh đến nhà tôi chơi, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn, cậu đến ngôi nhà của Ô. Bà BS T., bây giờ là trụ sở của tụi nó, ngay đường hẻm đó đi vào gần cuối hẻm nhà Cô giáo Lan thì ai cũng biết, còn bây giờ

....

Dì chợt nín bật, cúi xuống phụ với Thi đổ nước từ trong chai xuống những tàn giấy vừa cháy hết cho tắt hẳn, đồng thời nói nhỏ gì đó vào tai Thi, xong hai người đứng dậy chào tôi rồi đi ra cổng. Chợt Thi quay trở lại lấy trong giỏ ra một trái ổi xá lị đặt lên mộ bia và nói lớn:

- " này giờ em quên, ổi này chị thích ăn lắm, ăn đi nha, em về à ..."

Có lẽ khi trở ra chỉ còn thấy có một chiếc xe của tôi, trên có chở một thùng đựng kem tổ bố nên Thi hỏi luôn ... khi tôi cũng đi ra với cô ...

-Bộ anh bán cà rem hả?

Tôi gật đầu:

-Nhưng chỉ bán tại các rạp hát không hà ...

-Rạp nào vậy ... để khi nào Thi đi coi hát, Thi mua cho ...

Có tiếng Dì Lan gọi Thi đằng trước, Thi chạy theo mẹ và không quên quay lại nheo mắt lần nữa với tôi ...

Tôi lên xe đạp máy đi lần lần ra cổng nghĩa trang, trời cũng đã chạng vạng, ngay một ngõ rẽ để ra đường lớn, tôi thấy hai chiếc Honda trên có 4 thanh niên, mà nhìn thoáng qua cũng biết ngay là bọn công an chìm ... lạ là mới đó không biết Dì Lan và Thi đi bằng đường nào mà khi ra đến đường lớn

tôi không hề trông thấy họ .

Từ đây về hãng kem tôi làm bên Quận 8 cũng khá xa nên tôi cho xe chạy nhanh chút mà trong đầu cứ mãi suy nghĩ về câu chuyện vừa mới nghe và khuôn mặt của tấm ảnh trên mộ bia thật rõ nét . Tới ngã tư Phú Nhuận, tôi chợt nhớ bên đường Nguyễn Minh Chiều có một xe bán hủ tiếu bò viên thật ngon, và thấy đói bụng nên tôi vòng xe lại ghé vào . Kéo ghế ngồi chưa kịp kê đồ ăn, thì có hai thanh niên cũng ngừng xe và ngồi bàn đầu mặt với tôi, tôi nhận ra ngay là hai trong bốn tên công an tôi gặp lúc nãy ... hơi chợt dạ, tôi nghĩ ... là ngẫu nhiên hay hai tên này theo dõi mình ... mà theo để làm gì cơ chứ, mình có phạm pháp đâu, kệ tụi nó đi ... Ăn hết tô hủ tiếu, tôi lấy xe phóng thẳng về hãng kem thì đã hơn 9 giờ tối ... Anh Lâm, người thợ chánh của hãng, vừa thấy tôi đã nói lớn :

-Trời ơi, mầy đi đâu mất tiêu vậy Toàn, ông kiếm mầy đó ...

Tôi cười :

-Không có gì lạ hả anh Lâm, đi chút việc cho bà già , mà ông kiếm tui chi vậy , anh có biết không ?

-Nghe nói nay mai mấy rạp hát sẽ chiếu phim tư liệu, người ta đi coi đông lắm đó ... ông bảo mình chuẩn bị chạy ... hi hi hi ...

Nghe anh Lâm cười, tôi biết ngay cũng không có gì , vì cha nội này nếu bị Cậu tôi cho uống cà phê đen để gì tìm được nụ cười của anh nên tôi hỏi lại ...

-Phim tư liệu ...?

-Ừ, phim của các nước tư bản đó, mấy năm qua toàn là phim Liên Xô, ai cũng ngán như cơm nếp mắc mưa, đâu thèm coi chứ

Anh ta khoái chí nên cười lớn hơnHi hi hi nói cha nó phim Mỹ đi không nói ... phim tư liệu hi hi hi ...

-Nhỏ nhỏ vậy cha nội ... muốn đi tù nữa hả ...

Nghe tôi nhắc đến chữ "đi tù" anh Lâm cụt hứng ngay ... ý là anh chỉ sơ sơ có mấy tháng về tội ham vui theo người ta xuống đò đi vượt biên, và phải bán xế nổ tậu xế điếc để chạy chọt và đi cày tiếp ...

-Coi như tao không có nói gì nha ...

anh tiu nghỉu ...

- À, Toàn nè, ông cậu dặn mấy trước khi về nhà nên ghé qua mấy cái rạp ngoài Sài Gòn coi kem tụi nó còn nhiều không, bỏ cho đầy ... để trống mấy cái hầm chứa cho đêm nay tụi nhỏ làm ... ngày mai mới kịp giao đó ...

-An chí đại ca ...

Tôi vào chất đầy một thùng gần 500 cây kem, anh Lâm phụ khiên ra xe ... tôi nghĩ rạp Quốc Tế có thể bán được chút ít, chớ Công Nhân với Vinh Quang thì ế thấy mồ ... 500 cây chắc cũng đủ ... Tôi lên xe, đạp máy sang số và nói vói với Lâm ...

-Tôi về luôn nha ... mai gặp ...

-Ừ ...

Xuống cầu chữ Y, tôi rẽ qua đường Trần Hưng Đạo đi về hướng chợ Thái Bình để đến rạp hát Quốc Tế ... Giờ này đường Trần Hưng Đạo đã bớt kẹt xe tuy lượng xe lưu thông vẫn tấp nập ... Tôi dừng xe tại ngã tư Cộng Hoà vì đèn đỏ sau vài hàng xe ... các xe gần máy tới sau cứ muốn chen lên trước bóp kèn inh ỏi sau một chiếc xe Honda Cub màu đỏ ... khi thấy đèn bên kia bật vàng mà người lái chiếc Honda này không chạy ... Người con gái lái chiếc Cub mặc bên ngoài một cái áo coat màu xanh, tinh bơ cho xe từ từ chạy khi đèn bật xanh chẳng thèm đếm xỉa đến những tiếng kèn giận dữ phía sau, mà nếu là tôi, chắc tôi cũng không chịu nổi ... Khi tôi qua bên kia đường, tôi thấy cô gái đó chạy trước mặt tôi chừng vài thước, tôi định vượt qua, nhưng ... tôi chạy nhanh thì cô ta nhanh, tôi chạy chậm thì cô ta chậm ... giữ nguyên một khoảng cách như vậy ... Tôi bực tức ... lạ cho cô này giống sao chứ ... Đến đường Phát Diệm, tôi bật đèn báo hiệu quẹo trái và lần ra giữa đường để chuẩn bị quẹo thì cô ta cũng làm y như tôi vậy ...

... Đèn lưu thông lại đỏ, tôi dừng lại ... và cô gái cũng dừng trước tôi, nhưng xe của cô ta không chớp đèn xin quẹo ... Tôi nghĩ thầm trong bụng

...

-" con gái gì mà ..."

vừa lúc đó thì đèn bên đường Phát Diệm bật vàng, một số đông các xe gần máy trên đường Trần Hưng Đạo hướng ngược chiều với tôi rú ga phóng qua dù đèn vẫn chưa xanh ... Cô gái bỗng xoay người quay mặt lại nhìn tôi mỉm cười, đồng thời phóng xe thật nhanh vào đoàn xe ngược chiều, qua

đường Phát Diệm ... Con đường Phát Diệm chỗ ngã tư này rất tối vì có những cây bàng thật to trồng trước trường Cầu Kho ... Tôi hoảng hốt nhắm mắt lại trước hành động của cô gái và nghĩ ngay đến một tai nạn khủng khiếp ... nhưng dòng xe ngược chiều tôi vẫn bình thản lưu thông ... hầu như ngoài tôi ra không có một ai trông thấy hành động điên rồ này ... Tôi queo qua đường Phát Diệm mà vẫn chưa hết nỗi bàng hoàng, nhìn về phía trước tôi không thấy có bóng dáng đèn đuôi của một chiếc xe nào, vì cho dù chạy nhanh mấy cô gái cũng không thể nào queo kịp đường Nguyễn Cư Trinh mà tôi không thấy ... cô như tan biến trong dòng xe lúc này ... Chợt gai ốc trong người tôi nổi hẳn lên, cổ họng khô đắng ... tôi tấp xe vào lề đường mà đôi chân run quá suýt nữa để lật nhào chiếc xe với thùng kem nặng trĩu ngoài sau ... tôi nhớ ra khuôn mặt của cô gái giống y hệt bức ảnh trên ngôi mộ của Hoàng A Cũng may lúc đó có vài chiếc xe lưu thông trên đường Phát Diệm và ba bốn người đi bộ từ đường Trần Hưng Đạo queo vô nên tôi bình tĩnh được chút và lên xe chạy thẳng đến rạp hát Quốc Tế ... Tôi nhìn đồng hồ trên tay ... 10 giờ 15 phút ... Cậu Ba tôi đang đứng nói chuyện gì đó với lão rạp trường ... thấy tôi Cậu ngạc nhiên:

-Sao mặt mày mầy xanh lét vậy Toàn ... bệnh hả ... nếu bệnh sao không bảo thẳng Lâm cho thẳng nào đi thế để về nhà nghỉ chứ ...

Tôi cố nén tiếng thở dốc:

-Dạ không có đâu Cậu ... sẵn trên đường về nhà con làm luôn chuyển chót mà ...

Lão rạp trường cười lớn xen vô:

-Ê, Toàn đừng bệnh lúc này nha ... mai này khán giả đông lắm đó ...

Còn khoảng một giờ nữa thì vãn hát , nhưng mọi người trong rạp đều xăng xái chuẩn bị cho buổi chiếu phim tư liệu ngày mai ... tôi thấy những hình vẽ quảng cáo cho cuốn phim THỦY HỮU đang được treo lên ...

-Toàn, con nhớ coi chừng tụi nhỏ ngày mai ... đừng để thiếu kem nha con, Cậu vô rạp Hướng Dương chút ... à, ăn gì chưa vậy, hay đem kem vô đi rồi đi ăn với Cậu luôn ...

Đi với mấy ông này chỉ nhậu thêm một ... nên tôi từ chối:

-Thôi, Cậu đi đi , hôm nay con muốn về nhà ngủ sớm để ngày mai ứnh

chứ ...

Cậu Ba tôi cười, có vẻ hài lòng và cùng lão rạp trường ra xe ... Tôi vác thùng kem đi phân phối xong cho các tủ kem thì cũng vừa vản hát ... Tôi ràng thun thùng kem không lên yên sau xe mà lòng vẫn chưa hết hồi hộp và chân tôi vẫn chưa hết lạnh ... Tôi nghĩ đến cô gái tôi gặp lúc nãy, có thật giống Hoàng A . như tôi đã vội đoán không ... tại sao tai nạn lại không xảy ra ... hay lúc tôi nhắm mắt cô ta đã queo hướng khác ... những lời kể của Dì Lan ... và tại sao Thi nói ...

-"chị ấy tốt với má con em ..."

cuối cùng tôi an ủi chính mình, khi lắc đầu xua đi một ý nghĩ chợt thoáng qua ... gì thì gì chắc người ta cũng không hại mình đâu ...

Tôi vừa leo lên xe thì trời bỗng mưa lâm râm, tôi vội tròng vào mình miếng bạt bằng plastic rồi rồ ga phóng đi ...

... Dù trải qua một ngày có nhiều chuyện vượt ngoài sự hiểu biết của mình, nhưng quá mệt mỏi nên đêm đó tôi đánh một giấc thẳng thét ... Nếu mẹ tôi không kịp gọi tôi dậy đi qua hàng kem chắc Cậu Ba tôi sẽ đưa tôi một trận thê thảm lắm, vì thú thật từ ngày đi bỏ kem bán tại các rạp hát, tôi chưa bao giờ thấy khối lượng người đi xem phim đông đảo đến như vậy ... các xuất hát đều nghẹt người xem ... Thì ra văn hoá bốc lột, đòi trụ lại được yêu thích đến như vậy, chả bù với Thép Đã Tôi Thế Đây, Năm Người Đi Khắp Thế Gian ... của đàn anh vĩ đại Liên Xô, khán giả chỉ đếm được trên đầu ngón tay , không biết như vậy đã rõ ai thắng ai chưa ...

Tôi và hai tên nhóc Cảnh, Đức ... liên tục chở kem tới rạp hát Quốc Tế mà hầu như không đủ cung cấp cho khán giả tạm giải khát trong cái nực nồng oi bức của một rạp hát quá tải người ...

Saigon, những ngày giáp Tết tấp nập người đi, gian hàng bánh mứt mọc lên cùng khắp, tại các chợ món đặc sản của ngày Tết là Dừa Hấu thì không sao kể xiết ... nhưng thông thường những người chở kem cho rạp hát như chúng tôi, các dịp lễ lạc như thế này thật không khoái chút nào ... vì mệt chết được, nên chắc năm nay chẳng biết Tết là gì rồi ...

Đến hơn 4 giờ chiều, khi tôi phân phối kem cho các tủ vừa xong, chen trong dòng người đông đúc, đẩy được chiếc xe ra đến đường thì gặp Cậu

Ba tôi vừa trở tới:

-Toàn, mệt lắm không ... mặt vẫn còn hơi xanh đỏ ... về nghỉ và kiếm cái gì ăn chút đi ... ở đây để Cậu ...

Vừa nghe Cậu Ba tôi nói đến "mặt xanh" tự nhiên những chuyện hôm qua mà từ sáng tới giờ vì lu bu tôi quên bẵng, bỗng nhớ lại rất rõ ràng, và khuôn mặt, nụ cười của cô gái như lơ lửng trước mắt tôi ... À, tại sao mình không lên hỏi Dì Lan cho rõ, giờ này ngày hôm qua mình không gặp Dì Lan là gì ... Nghĩ vậy tôi liền nói với Cậu Ba ...

-Vậy con đi chút nha ...

-Ừ ... và Cậu móc túi đưa tôi một xấp tiền ... Tôi cảm ơn Cậu lên xe phóng về Hàng Xanh tìm đến nhà Dì Lan ...

Qua khỏi đường hẻm vào nghĩa địa, đi lên thêm 3 con hẻm nữa ... đây rồi, ngôi nhà 3 tầng lầu của BS T. mà bây giờ đang mang tấm bảng đỏ UBND Phường ... Tôi vừa queo vào đường hẻm thì nghe tiếng Thi gọi:

-Anh Toàn ! ...- tôi thấy hình như Thi đang đợi tôi- ... đi theo em

và Thi chạy xe trước dẫn đường . Tôi theo sau Thi mà vô cùng thắc mắc ... sao con nhỏ biết mình đi kiếm nhà nó mà đứng đây đợi mình chứ ... Thắc mắc của tôi càng nhiều hơn khi tôi đến nhà Thi, một ngôi nhà xinh xắn nằm gần cuối con hẻm có hàng rào sơn trắng phía trước, và ngay cửa là Dì Lan đang đứng chờ chúng tôi ...

... Tôi cúi chào Dì Lan khi vừa ngừng xe trước cổng rào, Dì Lan mỉm cười gật đầu và bước tới mở cửa rào cho Thi và tôi đẩy xe Honda vào bên trong ... Một đám đông con nít chạy chơi trong hẻm có lẽ thấy người lạ, nhất là cái thùng kem ngoài sau xe tôi nên tò mò chạy lại trở mắt nhìn ... Thi quay lại nói với chúng:

-Đi chơi đi các em ... người nhà của chị mà ... -và nói nhỏ với tôi- ...nhà chỉ có hai má con em thôi hà, anh Toàn tự nhiên nha ...

Trong lòng tôi cũng đã nghĩ như vậy nên cười nhìn theo những đứa trẻ đang tán đi nơi khác ... Dì Lan đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng khách được bày biện thật khéo dù rằng không rộng lắm ... chỉ tay vào chiếc ghế đôi bảo tôi:

-Cậu ngồi nghỉ chút đi , để con Thi đi dọn cơm ...

Tôi hơi bất ngờ:

-Dạ thưa Dì ...

Dì Lan khoát tay:

-Mấy thưở Cậu ghé thăm mẹ con chúng tôi ... không có gì đâu, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện, giờ cũng là giờ cơm rồi, Cậu chắc cũng đã đói bụng ...

Vừa nghe đến chữ đói bụng thì quả nhiên bụng tôi đã sôi với mùi thịt kho đang bốc lên từ sau bếp ... Tôi cố dẫn để khỏi nuốt nước miếng trước mặt Dì Lan ... nhưng Dì Lan hình như đã thấy, Dì cười đứng lên...

-Để tôi xuống phụ Thi một tay, Cậu ngồi chơi nha ... con nhỏ này ...

Tôi ngồi lại một mình đưa mắt nhìn một lượt căn phòng . Sát vách tường bên tay trái của bộ sofa là chiếc tủ ly, bên trên có để ảnh thờ một người đàn ông tóc hớt cao, rất đẹp trai và cương nghị ... cao hơn là trang thờ Phật ... và một khung ảnh nhỏ hơn được đặt kế bên khung ảnh người đàn ông ... mà mới nhìn tôi đã thấy lạnh cả đôi chân ... vì ảnh trong đó chính là tấm ảnh đã được lộng trên mộ bia ngôi mộ Hoàng A Vừa lúc đó thì Dì Lan và Thi đã bung cơm ra và dọn lên chiếc bàn phía trước tủ ly ... chiếc bàn này chắc Dì cũng dùng làm bàn cho học trò, vì trước nó là tấm bảng đen nhỏ được gắn chặt vào tường ...

-Qua đây Toàn ... -Dì Lan không gọi tôi là Cậu nữa - kéo đồ ăn nguội hết ... Thi kéo ghế cho tôi gần chiếc tủ ly và Thi ngồi bên ngoài để tiện đi xuống bếp ... Dì Lan thì ngồi bên đối diện ...

... Thi bới cơm ra chén cho Dì Lan và tôi ... Món ăn là thịt kho nước dừa, dưa giá, và canh khoai mỡ nấu tôm giã nhuyễn ... từ ngày đi chở kem cho Cậu Ba, tôi ít khi được ăn cơm chung với gia đình, toàn là ăn ngoài đường, cái gì cũng xong, miễn no bụng là được ... Phải công nhận Dì Lan hay Thi kho thịt ngon thiệt ... miếng thịt ngậm vào, mỡ đã tan ra béo ngậy ... nhưng chén cơm thứ hai vừa hết, tôi chưa kịp đưa cho Thi bới thì tôi cảm giác như có gì không ổn quanh đây ...

-Thi, bới cơm cho Toàn đi con ... Dì Lan nhắc Thi ...

-Anh Toàn, ăn thêm đi, đưa chén cho em ... Thi nói với tôi ... Tôi ngập ngừng ...

-Thưa Dì ...

và mắt tôi hết nhìn Dì Lan đến nhìn Thi, chén cơm cầm trong tay tôi vẫn chưa để xuống ... bỗng "xoảng" ... Tôi bủn rủn tay chân buông chén cơm rơi xuống vỡ toang trên nền gạch, khi mắt tôi nhìn vào tấm ảnh của Hoàng A Tôi dụi mắt nhìn lại lần nữa ... trời ơi ... sao người trong tấm ảnh lại nheo mắt như trêu tôi kìa ... Mặt tôi tái xanh, chân tay tôi lạnh ngắt, ngồi chết trân trên ghế ... Vậy mà Dì Lan và Thi vẫn thản nhiên, tôi còn thấy Thi cười khi cúi xuống lượm mảnh chén bể trong lúc Dì Lan từ từ đứng dậy đến trước chiếc tủ ly, đốt 3 cây nhang cắm vào lư nhang nói nhỏ nhỏ:

-Thôi, Hoàng A . đừng có ghẹo nó nữa, nó mà chết Dì không có tiền đền cho gia đình nó đâu ...

Tôi há hốc mồm, trợn tròn xoe đôi mắt, hầu như không tin tưởng vào đôi tai của mình khi nghe những lời đó của Dì Lan ... Cố nén sợ hãi, tôi từ từ quay lại nhìn tấm ảnh, bình thường mà, đâu có nheo mắt chứ ... Dì Lan trở về chỗ ngồi rất dịu dàng bảo tôi:

-Cháu Toàn, hãy bình tĩnh đi, không có gì phải sợ ... Hoàng A . tuy không còn là người như chúng ta, nhưng rất lương thiện , hôm nay không phải cháu có nhiều điều muốn hỏi chúng tôi sao ...

Vẻ tự nhiên trầm tĩnh của Dì Lan và nụ cười của Thi tuy có làm cho tôi bớt sợ đôi phần, nhưng trong nhất thời lười của tôi vẫn cứng đờ không nói được một lời nào ... Tôi lại nhìn một lần nữa vào tấm ảnh và thấy như mình bị thôi miên bởi đôi mắt buồn thăm thăm đó ...

Thi đã dọn mâm cơm xuống từ lâu, dưới bếp đem lên một đĩa dưa hấu để trên bàn và vỗ vào vai tôi ...

-Anh Toàn ăn dưa đi, chị ấy nói anh hiền lắm, không hại anh đâu mà sợ ...

Dì Lan tiếp lời:

-Bộ cháu không thấy là chúng tôi đã biết hôm nay cháu ghé thăm chúng tôi sao ... chính Hoàng A . đã báo cho chúng tôi đó ...

-Vậy cô gái đêm hôm qua cháu gặp ...

tôi đã nói lại được sau nhiều lần nuốt nước miếng để tự trấn tĩnh mình

-Đúng ... Dì Lan cướp lời tôi ... chính là Hoàng A

-Dì nói cô ấy không phải là người ... vậy là Ma

-Ừ, thì Ma chứ sao ... Dì Lan thần nhiên ...

-Trời, như vậy cô ấy theo cháu làm gì ... cháu có làm gì cô ấy đâu, cháu lại muốn đứng tim rồi đây nè ...

Tôi cúi xuống ôm lấy đầu khổ sở ...

-Bình tĩnh đi, Toàn ... Hoàng A . nói cháu là người hiền lành, nhưng sắp gặp nạn lớn, chỉ muốn giúp cháu thôi ...

Tôi ngược lên, tròn xoe mắt nhìn Dì Lan ...

-Gặp nạn ... mà nạn gì chứ ...

-Dì làm sao mà biết được, chỉ nghe Hoàng A . nói vậy thôi ...

Sau những giây phút bất ngờ ngoài sức tưởng tượng làm thần hồn thần trí bấn loạn, tôi đã có những biểu lộ quá yếu trước hai người phụ nữ ... Nhìn ra ngoài trời thấy còn sáng, ngất vào chân vẫn thấy đau, tự ái con trai lưng dài vai rộng lần lượt trở về ... tôi bạo dạn hơn:

-Sao Hoàng A . lại nói chuyện được với Dì chứ?... Tôi hỏi Dì Lan vì tôi cũng thường nghe nói Người và Ma ở hai thế giới khác nhau làm sao mà nói chuyện với nhau được .

-Nó báo mộng cho Dì ...

Thì xen vô ...

-Anh Toàn biết không, em có sạp bán thuốc lá lẻ trước rạp hát Cao Đồng Hưng ... thuốc nội bán đâu có lời, còn thuốc ngoại cứ bị bọn công an xét bắt hoài ... hi hi hi ... nhưng để gì tụi nó bắt được em vì trước khi bọn tụi nó xét thì em được chị Hoàng A . báo trước rồi ... hi hi hi ...

Sau câu nói Thì cười có vẻ đắc ý lắm ...

-Anh Toàn, ra ngoài sau rửa mặt cho tỉnh chút đi ...

và rất tự nhiên Thì nắm lấy tay tôi kéo ra sau bếp đồng thời nói với Dì Lan:

-Con đã pha trà xong rồi, mẹ cúng nước cho Ba nha ...

-Ừ, để đó cho mẹ ... Dì Lan đáp ...

Theo chân Thì tôi vừa bước chân vào nhà bếp, tôi đã thấy ngay trên mặt bếp cần gạch trắng men có một ngọn nến chập chờn, 1 chén cơm, một đôi đũa và một đĩa thịt kho ... Nhìn theo ánh mắt tôi, Thì mỉm cười:

-Cơm của chị Hoàng A . đó, thường thì chị ăn chung với má con em, nhưng hôm nay tại có anh nên mẹ bảo cho chị ăn dưới này ... chắc chị hồng chịu

nên gheo anh lúc này đó ...

Nói xong Thi bưng chén cơm trút trở vào nồi và bỏ chén vào thau để rửa ... Thi nói chuyện về Hoàng A . thật tự nhiên như là Hoàng A . vẫn sinh hoạt trong gia đình của cô vậy, và càng nghe thì sự hiếu kỳ đã lấn dần sự sợ hãi của tôi ... Khoát một bụm nước lên mặt, cho chảy tràn xuống cả áo trước ngực, tôi chưa kịp lấy khăn tay của mình ra lau, thì Thi đã đưa cho tôi một chiếc khăn lông nhỏ ... Đón chiếc khăn lau khô mặt, tôi thấy tỉnh táo hẳn lên , nên hỏi Thi:

-Cô có thấy được Hoàng A . bao giờ chưa ...

Thi cười ...

-Thấy chứ ... nhưng lúc chỉ còn sống kìa, chứ sau khi chết thì chưa ... -rồi nhìn tôi Thi nói luôn - ... Chị ấy là học trò của mẹ em đó ...

-Học trò của Dì Lan ... tôi buộc miệng ...

-Đúng vậy ... Mẹ em dạy thêm Anh văn cho chị ấy đấy ... vì gia đình chị chuẩn bị đi Mỹ mà ... Anh Toàn hồng biết chứ, học trò của mẹ em toàn là thứ dử không đó nha ... Hải quan phi trường với Công an phi cảng đó ...

Thấy tôi nhìn cô như chờ đợi ... Thi tiếp luôn:

-Bọn chúng nó làm việc ngoài đó mà ngu như bò, tiếng Anh như tiếng Em nên giờ nghỉ phải đến nhà em học ... hi hi hi ... mẹ em lấy tiền công cao lắm vì tụi nó ăn hối lộ giàu mà ... hi hi hi hôm nay gần Tết mẹ cho tụi nó nghỉ ăn Tết rồi ...

Thấy Thi đang cao hứng tôi gạ chuyện ...

-Cô không sợ Hoàng A . sao ...

-Có gì đâu mà sợ chứ ... hơn nữa em nói là từ khi chị ấy chết em chưa từng thấy chỉ mà ...

-Nói vậy chỉ có Dì Lan thấy thôi hả ...

-Không, mẹ cũng không thấy thiệt đâu ... chỉ thấy trong mộng thôi hà ... Em nghe mẹ nói hình như phải là người khác phái và hạp tuổi như thế nào đó mới thấy được ...

Nghe Thi nói đến đây tự nhiên tôi cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy trong xương sống và gai ốc lại nổi lên ... Cũng vừa lúc bên ngoài có tiếng của Dì Lan ...

-Hai đứa ra uống trà đi ...

Tiếng Dì Lan thật ngọt ngào, coi như tôi là người trong nhà từ lâu lắm, dù rằng tôi quen biết được Dì và Thi chỉ vỏn vẹn có 2 ngày ... Thi "dạ" đồng thời nói với tôi:

-Anh Toàn ra uống trà đi, em lau xong mớ chén này đã ...

Tôi bước trở ra ngoài ... Dì Lan đứng trước chiếc tủ ly, chắc Dì đang nghĩ cách chưng dọn một ít lễ vật để đón Tết trên đó, vì tôi thấy trên bàn có 2 quả dưa hấu dán giấy hồng đơn, vài hộp mứt, trà và hai chai rượu Martell ... thấy tôi Dì liền bảo:

-Cháu uống trà đi, trong bình đó, còn nóng uống cho ấm ...Dì bện tay chút ... có kẹo đậu phộng Dì để trong hộp, cứ tự nhiên nha, vì bỏ ra ngoài nó sẽ bị mềm ăn không ngon ... Dì cười nói tiếp ...

-Cháu thích kẹo đậu phộng lắm mà ...

Tôi lại sững sờ ... sao cái gì Dì cũng biết hết vậy ... quả là tôi thích loại kẹo này lắm ... Khi Mẹ tôi cúng đưa Ông Táo về trời, trong loại kẹo gọi là "thèo lèo *** chuột" vì được trộn lẫn nhiều thứ, tôi thường nhím hết kẹo đậu phộng để nhâm nhi ...

Tôi rót trà ra ly, nhấp một ngụm ... hương trà thơm phà vào mũi làm tôi cảm thấy thật dễ chịu ... uống hết ly trà tôi nhìn đồng hồ tay ... 7 giờ 20 phút ... ngoài trời đã tối và trên không vắng vắng có tiếng sấm gầm như muốn mưa ... tôi đứng dậy ...

-Thưa Dì, con xin phép đi về ...

Dì Lan quay lại ...

-Cháu chưa ăn kẹo, con Thi cũng chưa lên mà

-Dạ, con phải về rạp, hông thôi Cậu Ba con la ... con đi cũng lâu rồi, không biết tụi nhỏ chờ kem kịp không nữa ...

-Ừ, cũng được ... Tết lên nhà Dì chơi nha ...

Tôi chưa kịp trả lời thì Thi cầm chiếc khăn vừa lau tay vừa chạy lên ...

-Anh Toàn về sớm vậy, ở chơi chút nữa đi ...

Một tiếng sét nổ đùng sau câu nói của Thi làm Dì Lan cười ...

-Thôi để nó về đi , không khéo lại mắc mưa giữa đường đó ...

-Tết lên nhà em chơi nha ...

Thi nhắc y lại lời Dì Lan lúc nãy ... tôi cười ...

-Ừ, nhưng chắc phải sau mấy cái mừng quá ... vì từ mừng 1 Tết tụi tôi thiệt là chạy khờ luôn đó ... nhưng tôi hứa rảnh lúc nào là chạy lên thăm Dì và Thi ngay ...

Thi như chợt nhớ ra ...

-Nghe nói phim Thủy Hử hay lắm hả anh Toàn, cho vé em và mẹ đi xem đi ...

-Được mà, nhưng Dì và Thi muốn chừng nào đi ... Hay để qua Tết đi cho bớt người chút ... đi bây giờ chen lấn mệt lắm ...

-Thì tùy anh đi, lúc nào anh thấy tiện ... Thi trả lời ...

-Thôi về đi Toàn, không mưa đó ... - Dì Lan xen vào -...

Và khi tôi bật chống xe xuống đẩy ra ngoài, Thi ra trước mở cổng cho tôi thì Dì Lan đi gần tôi và nói nhỏ ...

-Cháu hãy nhớ, người tốt luôn có quới nhân phù trợ ... mọi việc hãy bình tĩnh mà ứng xử ... cháu Toàn nhé ...

Hình như Dì còn có điều gì muốn nói nữa ... nhưng không hiểu sao Dì xoay lại đi vào nhà khi buông thêm chỉ mấy tiếng ...

-Thôi cháu về đi ...

Tôi đạp máy xe nói chia tay với Thi và sang số cho xe chạy ... Thi nói với theo:

-Nhớ đem vé xem hát lên cho em đó

Thiên Hùng
Con Ma Dể Thương
Phần II

Ra tới đường lớn, tôi phóng xe thật nhanh ... lúc nãy trong nhà Dì Lan tôi rề rà bao nhiêu thì bây giờ tôi thấy mình vội vã bấy nhiêu ...

Tôi đi khá lâu vậy không biết Cảnh và Đức có chở kem kịp cho rạp hát không đây ... Ngoài đường bây giờ thật là đông đúc, xuống tới chợ Bà Chiểu thì không thể nào tôi chạy nhanh được nữa ... trên trời thỉnh thoảng một tia chớp nhoáng lên theo sau là tiếng sấm thật lớn ... khí hậu thật oi bức như đang chuẩn bị cho một cơn mưa ... Tôi tới đường Hai Bà Trưng thì trời đổ mưa nhẹ ... tấp vào đường choàng vội tấm bạt plastic vào mình, tôi chạy về đến rạp Quốc Tế thì chẳng thấy mưa chút nào trong lúc khán giả chen chúc nhau từ chỗ phòng bán vé ra tuốt tới ngoài đường ... Đẩy được chiếc xe vào chỗ dành riêng cho nhân viên rạp cũng muốn ngắt ngư ... Tôi định chạy một vòng xem các tủ kem bán còn hết thế nào thì gặp ngay Cảnh vừa vác thùng kem vào ...

-A, anh Toàn phụ em một tay, đem thùng kem này lên tủ con Hạnh trên lầu 2 đi ...

Vừa đi lên cầu thang tôi vừa hỏi Cảnh:

-Mọi việc bình thường không có gì chứ ...

-Ngoài này thì không có gì ... nhưng trong mình bị cúp điện rồi, Ông Cậu đang chạy về trông kiểm tụi Điện Lực, xin tụi nó mở điện lại ... chớ cúp điện đêm nay thì ngày mai có mà chết ... kem đâu mà giao cho người ta ...

-Ngoài tủ con Hạnh các tủ khác đủ kem chứ ... tôi hỏi Cảnh ...

-An chí đi anh Toàn ... em và thằng Đức chở đầy đủ cho tụi nó mà ...

Thấy chúng tôi vừa nê thùng kem tới, Hạnh, cô bé bán chiếc tủ kem đông khách nhứt của rạp Quốc Tế mừng ra mặt ...

-May quá, nếu trễ chút là tới giờ giải lao em không đủ kem bán rồi ...

Cảnh cười lớn ...

-Em ưu tiên mà, sao lại trễ được chứ ... và hăn lia lịa đếm kem vào tủ ...

-Vậy mà lo đi nha Cảnh, tao về hãng coi Cậu Ba có dặn gì không ...
-Ừ, anh đi đi ...

Tôi quay lưng bước trở xuống cầu thang, hơi vội vã vì tôi biết cũng sắp đến giờ giải lao ... Bỗng tôi nghe có tiếng bước chân như chạy phía sau tôi ... tôi nghĩ có người gấp hơn nên đứng nép vào một bên có ý nhường cho họ qua thì bước chân im bật ... quay nhìn lại thì không thấy ai ... Tôi nghĩ không lẽ mình lại nghe lầm ... cũng vừa lúc đó thì đến giờ giải lao khán giả ùa ra tứ phía ... lại phải chen lấn tháo mồ hôi mới đẩy được chiếc xe ra đường ...

... Tới giao lộ giữa các con đường Võ Tánh, Cống Quỳnh, Phạm Ngũ Lão ... thay vì từ Phạm Ngũ Lão qua Võ Tánh ra Cộng Hoà để về hãng kem như thường ngày thì tôi thấy trên đường Võ Tánh xe cộ ùn tắc, chắc lại có tai nạn, nên tôi quẹo sang Cống Quỳnh ra Nguyễn Cư Trinh rồi Phát Diệm để về ... Nhưng có lẽ nhờ vậy mà vừa tới đường Phát Diệm, tôi đã thấy Đức đang khó nhọc đẩy chiếc xe đạp bị bể bánh với thùng kem nặng trĩu chờ ngoài sau ... Tôi vòng xe qua ...

-Đức ...

-A, anh Toàn, may quá , phụ em chút đi ... Đức cười, mặt méo xẹo ...

-Còn phải nói nữa ...

Tôi chống xe, bỏ thùng kem không của mình xuống, và mở thun ràng chuyển thùng kem của Đức qua xe mình ... thùng kem của Đức từ xa cũng có thể nhận ra, vì nó dùng phẩm xanh phết xanh lè ... Vừa kèm chắc chiếc xe cho tôi nâng thùng kem, Đức vừa làu bàu:

-Mẹ nó, con đường gì tối hù hà, không có một tên nào vá xe hết á, em đây muốn hụi hơi luôn ...

-Ai biểu mấy lựa đình mà cán chi, còn ở đó mà cần nhân ... tôi chọn hẳn ...

-Xê, em tìm đâu có thấy cây đình nào đâu nà ...

-Đâm bánh xe mấy xong thì nó văng ra, chớ dính vô nữa làm gì chớ ... -tôi cười lớn - thôi đi kiểm chỗ vá xe đi, rồi về hãng phụ tụi nó ... tao vô rạp bỏ

thùng này rồi cũng về bến ... ông trời hôm nay sao cứ găm gù hoài, chắc khuya nay mưa lớn lắm đó ... ê Đức, có điện lại chưa mậy ...

-Rồi anh Toàn, Cậu Ba về lo, có tiền là xong ngay mà hề hề ...

Đức cũng cười thật tự nhiên, ràng thùng kem không của tôi lên xe đạp ...

- Anh Toàn nè, khuya nay anh không về là lỗi đó, Cậu Ba cho tiền nấu một nồi cà ri gà vô cùng hấp dẫn hi hi hi ...

Vừa lên xe định vọt đi, nghe cà ri gà, mắt tôi sáng lên, và cái bụng hình như lại đang kêu ... tôi chợt nhớ chiều giờ chỉ có 2 chén cơm trên nhà Dì Lan thấm tháp gì chứ ...

-Ngu sao không về mậy ...

Tôi cho xe chạy mà những gì trên nhà Dì Lan lại hiện rõ trước mặt tôi ... Nhưng tôi tự trấn tĩnh mình ... không lẽ tôi lại thua phụ nữ ... sợ cái gì chứ ... cứ thử xem ...

Vác thùng kem của Đức đi chia cho các tú kem xong ... xuất hát cũng gần vãn, chỉ còn xuất chót lúc 10 giờ ... chờ giải lao lúc 11 giờ coi kem đủ thiếu ra sao cho ngày mai là về nhà ngủ được rồi ... nhưng chắc đêm nay tôi sẽ về ngủ bên hảng kem vì còn nồi cà ri gà đang đợi mà ...

Tôi có 1 tiếng đồng hồ, không biết làm gì ... tôi liền chạy lên phòng máy chiếu phim, vì phòng máy có gắn máy lạnh, có cái giường nằm cũng đỡ lắm, và cả 3 anh làm việc trên đó tôi đều quen ... Tôi xô cửa bước vào, trong phòng chỉ có anh Dũng Hồ thôi, còn Châu Đen, và Ngọc Nám (tên phía sau là để phân biệt hai người cùng tên hi hi hi) chắc đã về rồi ...

-Kiểm chỗ ngồi hả mậy ... có bánh bao trong đó, ăn đi ... hai thằng kia đông rồi ... Dũng Hồ nói ngay khi vừa thấy tôi ...

-Đỡ quá vậy ta ... cảm ơn nha bồ tèo ...

Tôi chộp cái bánh bao trên bàn và nằm lăn ra giường vắn mình một cái ...

Đã quá ... Nhưng sao chỉ mới nửa cái bánh thôi mà mắt tôi như nặng trĩu, cơn buồn ngủ từ đâu ập tới vây kín lấy tôi ... Và có lẽ tôi đi vào giấc ngủ mà miếng bánh chưa nuốt cũng không chừng ... Bỗng cánh cửa phòng máy chiếu lại mở ... tôi cảm thấy có mùi thơm thoang thoảng ... và một người con gái bước vào phòng ...

... Tôi ngồi bật dậy trở mắt nhìn, phun luôn miếng bánh đang nhai trong miệng ra ngoài ... người con gái mặc áo dài trắng tha thướt, tóc cột thành đuôi gà phía sau, hai tay ôm chiếc áo coat màu xanh trước bụng ... vừa bước vào phòng đã nheo mắt nhìn tôi cười mĩm ... trời ơi ... khuôn mặt đó, nụ cười đó không phải đã ám ảnh tôi hai ngày nay sao ... cô ta là Hoàng A cô ta là Ma ... Tôi cố la to kêu anh Dũng Hồ ... nhưng cổ họng tôi khàn đặc, lưỡi tôi cứng đơ ... nên âm thanh phát ra chỉ là những tiếng khò khè ... hoà trong tiếng rè rè của chiếc máy chiếu phim ... Phản ứng tự nhiên tôi lui vào sát thành giường khi cô gái mà tôi chắc chắn là hồn ma của Hoàng A . từ từ tiến tới chỗ tôi ...

-Anh Toàn, đừng sợ -cô ta lên tiếng thật dịu dàng - em không hại anh đâu, bộ không phải anh nói muốn làm quen với em sao ...

Nói xong cô ta ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng kế bên giường của tôi, nhìn tôi với ánh mắt mà tôi nhớ là của tấm ảnh trên mộ bia và trên nhà của Dì Lan ... Tôi đã hết đường lựa chọn, nhưng tôi chợt nhớ lại lời của Dì Lan ... Hoàng A . là hồn ma lương thiện ... Cố đè nén sự sợ hãi tôi lắp bắp ...

-Cô ô ô ô ô ...theooooo tôiiiiiiiiiiiiiiiiii làmmmmmmmmm gì ì ì ì ì ì

-Em chỉ muốn làm bạn với anh thôi ... Nói xong Hoàng A . đưa bàn tay trắng muốt ra trước mặt tôi ...

-Bắt tay đi ... Tôi sợ quá hét to lên Bớ ớ ớ ớ ớ ...

và phóng xuống giường định chạy, nhưng chân tôi khụy xuống làm mặt tôi va vào cạnh giường đau điếng ... Vừa lúc đó thì tôi nghe bên tai có tiếng Dũng Hô:

-Thức dậy, thức dậy đi Toàn, mầy mơ hả, sao la lớn vậy ...

Tôi chợt tỉnh cơn mơ khi Dũng Hô nắm lấy vai tôi lắc mạnh và tát cho tôi một cái nên thân ...

-Ma , có Ma đó anh Dũng ...

Tôi lồm cồm ngồi dậy nhìn đảo đảo quanh phòng ...

-Mầy thiệt tình à Toàn ... ma cở gì không biết nữa ... tao có thấy gì đâu nè ...

-Tôi nói thiệt mà ... - chỉ tay vào cái ghế -... tôi thấy nó ngồi ở đây nè ... nó đẹp ...

Tôi định nói nó đẹp lắm nhưng nín bặt khi nhìn thấy nụ cười chế giễu của Dũng Hô ... Gian phòng quả thật chỉ có hai chúng tôi và tiếng chiếc máy chiếu phim rè rè ... Dũng Hô quay lưng bỏ đi về chỗ canh chừng chiếc máy chiếu sau khi nói thêm ...

-Mầy coi lại chuyện của mầy đi, đã giải lao rồi đó ... ma với cở gì nữa chứ ...

-Ồ, giải lao rồi hả, thôi chết ... Tôi mở cửa phòng định bước ra, nhưng ...

-Anh Dũng nè ...

-Gì nữa mậy ... Dũng quay lại nhìn tôi ...

-Anh có ngửi thấy mùi gì không anh Dũng ...

-Mùi gì ... mùi gì mới được chứ ... Dũng tiến lại gần tôi ...

-Mùi thơm đó ... lạ quá tôi không diễn tả được ...

Dũng phồng mũi hít một hơi dài ...

-Tao có ngửi thấy mùi gì đâu ... mùi hôi của mầy thì có ... đi làm việc đi cha nội ...

Thật lạ lùng khi tôi từ trong phòng ra đến cửa tôi vẫn còn cảm giác được mùi thơm của cô gái trong mơ nhưng tại sao Dũng Hô lại không cảm giác

được gì ... Tôi bước xuống những nấc thang, đi một vòng kiểm soát các tủ kem mà đầu óc tôi như lơ lửng, những cô bé bán tại các tủ kem dặn dò gì tôi cũng chỉ ậm ừ ... chắc họ cũng ngạc nhiên khi thấy hôm nay tôi khác hẳn với mọi hôm ... vì ngay chính tôi bây giờ, tôi cũng không biết tôi có còn là tôi không nữa là họ ...

... Nhìn đồng hồ tay bây giờ đã là 11 giờ 15 phút , chỉ còn hơn 30 phút nữa là vãn hát ... sau khi tạm biết được số kem các tủ cần cho ngày mai, tôi xuống lấy xe để về hãng kem ... Từ trong rạp đi xuống chỗ để xe, phải đi qua một hành lang rộng mà bây giờ chỉ còn vài công nhân làm vệ sinh đi lại dọn dẹp trái hẳn với vài giờ trước đây người đông chen chân không lọt ... Ra tới xe, tôi cúi xuống mở khoá xe dưới cái chống vừa ngấn lên thì tôi thấy hình như có một bóng người thoáng qua thật lẹ về phía cửa ... nhưng nhìn ra cửa thì tôi chỉ thấy hai anh công nhân gác cửa đang ngồi đó hút thuốc tán gẫu với nhau chớ có ai nữa đâu ... Lắc đầu xua đi những ám ảnh, tôi vươn vai hít vào một hơi thật đầy, tròng luôn tấm bạt plastic vào người để nếu đang đi mà trời mưa cũng khỏi phải ngừng lại ... rồi đẩy xe ra cửa ... Anh công nhân gác cửa đứng dậy kéo cánh cửa sắt cho rộng thêm chút để tôi đẩy xe qua dễ dàng hơn, cười và nói với tôi:

-Lúc này mệt ứ hơi hén Toàn ... mấy ngày tới còn đông hơn là cái chắc rồi ...

-Ráng thôi chứ biết sao anh ...

Tôi chào anh và phóng xe đi ... Vừa vào đường Võ Tánh thì trời mưa lất phất, con đường này về đêm thật là tối lắm vì những ngọn đèn đường quá cũ kỹ ... Tấm vải bạt che mình, phần sau tôi đã nhét dưới thùng kem, không hiểu sao lại sút ra bay phần phật ... Thây kệ ... tôi chạy luôn chẳng buồn nhét nó lại ... Nhưng quái lạ, cái thùng kem nhẹ xịu tôi chở phía sau, hôm nay tôi có cảm giác nó nặng hơn mọi bữa ... hay tại tôi đầu óc chưa thăng bằng và tỉnh táo nên thấy thế chẳng ... chạy một đoạn nữa, trong ánh đèn lù

mù lấm tẩm hạt mưa, tôi chợt nhận ra không phải là tấm vải bạt phất phơ nữa mà là một đôi chân đang tréo vào và đong đưa ... giống như có ai đó đang ngồi phía sau xe tôi vậy ... Giật bản mình, tay chân lạnh ngắt tôi lật đật tấp xe vào lề đường, làm mấy chiếc xe chạy kế bên tôi phải lạng ra và người lái xe la lớn:

-Chạy xe kiểu gì vậy cha nội ... bộ hết muốn sống rồi hả ...

Tôi còn thiết gì bị người ta chửi chửi ... Ngừng xe, quay nhìn lại phía sau, chỉ cái thùng kem thôi mà, nặng nề nó thì vẫn nhẹ tênh chớ có nặng gì hơn thường bữa đâu ... Chắc là mình nhạy cảm thôi ... tôi nghĩ bụng như vậy, nhưng khi tôi sang số xe định chạy thì thoáng nghe có tiếng cười thật khẽ và mùi thơm quen thuộc lại thoang thoảng đâu đây ...

... Quay nhìn lại phía sau, không biết từ bao giờ chỉ cách tôi vài bước Hoàng A . đang đứng đó nhìn tôi cười mỉm ... Lúc này cô đã mặc vào chiếc áo coat màu xanh, tóc buông xỏa xuống bờ vai, hai tay bỏ trong túi áo ... nếu có con voi đá cho cô gác một chân lên thì có khác gì tấm ảnh trên mộ bia ngoài nghĩa trang đâu chứ ... có điều tôi thấy nụ cười của cô sao thân thiện quá ... và nụ cười này đã làm bớt đi phần nào cơn sợ hãi đang tràn ngập trong tôi ... và trong tiềm thức tôi chợt nhớ đến người nhà tôi đôi khi cũng có kể những câu chuyện ma, nói ma thường sợ tiếng niệm kinh ... nên tôi chợt buột miệng niệm ...

" Nam Mô Cứu Khổ Cứu Nạn Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát " ...

tôi cũng không rõ mình niệm như thế là đúng hay sai, vì có bao giờ niệm đâu mà biết ... nhưng sau tiếng niệm kinh tôi thấy Hoàng A . tự nhiên mờ dần rồi tan biến trong làn mưa lất phất ... có điều khi thân hình đang mờ

dần đó, nét mặt Hoàng A . vẫn bình thường với nụ cười mỉm và còn nheo mắt như trêu tôi ... Tôi lắc đầu trước sự việc xảy ra và không biết mình rồi sẽ như thế nào ... Nhưng có điều giờ đây tôi cảm thấy mình không còn sợ con ma này nhiều như lúc đầu nữa ... Tôi nhớ rất rõ những lời nó nói với tôi trong cơn mơ ngắn ngủi là nó muốn làm bạn với tôi ... những tình cảm dành cho nó của Dì Lan và Thi ... những lời nói úp mở của Dì Lan ... nên tôi nghĩ nó chẳng có lý do gì để hại tôi ... hay là mình sắp bị nạn thật như Dì Lan nói và nó theo để giúp mình ... Ý nghĩ này làm tôi phấn chấn hẳn lên, sang số xe phóng đi ... mà không quên lâu lâu liếc về phía sau xem có đôi chân đong đưa nữa hay không ...

Ông trời gầm gừ như vậy mà mưa chỉ lất phất thôi chớ không lớn ... tôi về đến hàng kem thì mọi người hầu như đang sốt ruột chờ tôi ... nên vừa thấy tôi chạy vào ngõ là bên trong đã nhao nhao ... tôi nghe tiếng anh Lâm lớn nhất:

-Tao nói có sai đâu, 12 giờ nó mới về mà ... thôi dọn ra đi ...

Bước vào trong, Đức chạy lại lấy cái thùng kem của nó ...

-Anh Toàn đưa cho em, vô tắm một cái đi, rồi mình dô xe ... này giờ chờ anh đó ...

Anh Lâm cũng nói:

-Bộ chạy theo em nào sao giờ này mới dìa mậy ... mấy ngày này mà bỏ theo em là Cậu Ba cạo đầu mầy đó nha ... tụi nhỏ chờ mầy sốt cả ruột ...

Tôi định nói ..." em nào đâu, em ma thì có", nhưng không hiểu sao tôi chỉ cười hề hề , và trả lời anh:

-Xong ngay, xong ngay 5 phút thôi

Tôi tụt đồ thật nhanh và chạy vào nhà tắm ... Những ca nước xối vào người mát lạnh, đầu óc tỉnh táo minh mẫn trở lại, những việc vừa qua cũng quên mất chỉ còn nhớ cái bao tử đang sôi mà thôi ... Mặc chiếc quần đùi chạy ra thì thấy mọi người đang ngồi một vòng trên chiếc đi-văng , ở giữa là nồi cà

ri đang bốc khói với hơn chục ổ bánh mì mới ra lò còn nóng hổi và một thau bún ... Nhưng tôi bỗng khựng lại khi nhìn chỗ chiếc bàn tôi thường ngồi để tính sổ sách hàng ngày ... Hoàng A . đang ngồi đó nhìn tôi cười ...

... Mọi người thấy tôi chạy ra, xích vào nhường cho tôi một chỗ gần bên anh Lâm, ồn ào cầm đũa, nhưng khi thấy tôi há hốc mồm đứng tại chỗ nhìn về phía chiếc bàn thì ngưng lại ngay và anh Lâm la lớn:

-Vô ngòi đi chớ đứng đó chi nữa mậy ... Toàn ... ở nhà tao có coi sơ cho mầy rồi, không có gì đâu ... ăn xong rồi coi chút là xong à ...

Tôi nghe tiếng anh Lâm chứ, nhưng tôi chưa trả lời anh, vì tôi thấy Hoàng A . đứng lên nhìn tôi rồi đi ra cửa, tôi chạy theo thì không còn thấy cô đâu ... tôi lại nghe tiếng anh Lâm càu nhàu:

-Cái thằng này bữa nay như thế nào đó ... kệ nó tụi bây ăn đi, khỏi chờ ...

Tôi quay lại, biết anh đã nổi giận nên giả là:

-Tới ngay, tới ngay ..., tại ... tại ... cũng có chút chuyện mà ...

Tôi trả lời anh Lâm mà thâm tâm tôi thấy rõ ràng là tôi không còn sợ Hoàng A. chút nào mà còn hiếu kỳ muốn biết con ma này đang muốn gì đây ... hay nó muốn làm bạn với mình thật ... không lẽ thời đại này cũng có chuyện Liêu Trai sao chứ ... tự nhiên tôi mỉm cười một mình ...

- Xích vào một chút cho tôi ngồi kế bên ... anh Lâm cản nhần ...

-Bữa nay tao thấy mầy sao sao á Toàn à ... bộ ma nhập mầy hay sao chứ ... khi không cười một mình à ...

Gắp một miếng thịt gà bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, tôi hỏi lại anh:

-Mà anh tin có ma không vậy ...

Tôi hỏi anh vì tôi biết chắc anh và bọn nhỏ không thể nào thấy được Hoàng A . đang ngồi chỗ chiếc bàn lúc nãy ... Anh Lâm chưa trả lời thì bọn nhỏ đã nhao nhao:

-Có ma đó anh Toàn à ...

Rồi thằng thì ... em nghe Ba em nói ... đứa thì em nghe Má em kể ... lung tung, anh Lâm gắt:

-Tụi mày con nít biết gì chứ, ăn đi, rồi đi ngủ mai còn khối việc đó ...

-Đêm nay tụi em ngủ ở đây, sớm chán mà ...

Toàn nhìn tụi nhỏ thật vô tư với giờ giấc ... hơn 12 giờ khuya mà còn nói sớm ...

-Tao nói chơi thôi ... ăn đi ... ê Đức lát tao ngủ chung với mày nha ...

-Xong ngay đại ca ... Đức cười hề hề căn cái phao câu gà ...

Và câu chuyện xoay nhanh qua ngày Tết với những người làm việc chân tay như chúng tôi ... vẽ mặt rạn rở của tụi nhỏ khi nghe tôi nói về tiền thưởng Cậu Ba tôi hứa sau đợt phim này ... tôi cũng không biết là buồn hay vui trong một xã hội mưu sinh quá chật vật này ...

Tôi chưa ngủ được, vì lúc này ăn no quá, bên tôi thằng Đức đã ngáy khò khò, bên ngoài tiếng mô tơ kéo máy nạo dừa, máy tán kem vẫn rầm rì liên tục ... nhưng chỉ trong chốc lát thì tiếng anh Lâm với mấy người thợ làm kem chỉ còn văng vẳng ...

* * * * *

... Tôi thấy ... tôi đang đi tản bộ trong chợ hoa Tết trên đường Nguyễn Huệ, dưới ánh đèn cao áp, chợ hoa thật là mộng lung huyền hoặc, gió từ bến sông Bạch Đằng thổi lên nhẹ nhẹ, những chậu bông thược dược tím thắm, những bụi hướng dương vàng tươi, những cành tắc trĩu quả... như vươn lên nhận luồng gió mát sau một ngày chịu đựng cái nắng bụi gay gắt của Saigon ... cũng như tôi đang thấy trong người thật dễ chịu sau một ngày chen lấn giữa rừng khán giả xem phim ... Đi ngang qua chỗ chưng bày bán những chậu mai được cắt tỉa thật khéo mà nụ đang đơm đầy, tôi ngừng lại

ngắm thì bỗng nghe bên tai có tiếng cười khê cùng mùi hương thơm thoang thoảng ... Hoàng A . đang đứng trước mặt tôi tự bao giờ ... Vẫn bộ đồ trắng mà tôi đã gặp lần đầu, nàng nhìn tôi cười thật thân thiện ... và tôi đã quên mất nàng là ma ...

-Chào cô ... lại gặp cô nữa rồi ...

-Chào anh ... hôm nay anh đã hết sợ em rồi sao ...

-Sợ cô thì tôi chỉ cần niệm kinh thôi ...

Hoàng A . cười ...

-Vậy bây giờ anh hãy niệm thử xem ...

Tôi lúng túng chưa biết trả lời sao thì nàng tiếp:

-Không phải lần trước em đi vì anh niệm kinh đâu mà vì em không muốn anh sợ hãi quá thôi ... vì ma cũng có nhiều loại mà

-Ma mà cũng có phân loại nữa sao ? Tôi ngạc nhiên ...

-Đúng rồi, cũng có tốt xấu chứ ...

-Tôi nghe nói, người chết rồi, thì đi đầu thai ... ai trốn không chịu đi đầu thai thì thành ma ... sao cô không đi đầu thai mà ở lại để làm ma vậy ...

Hoàng A . cười thật buồn ...

-Em bị chết oan, dương thọ chưa dứt nên không đi đầu thai được ... hơn nữa còn phải làm xong một số việc mà Thượng ân giao phó ...

-Như vậy cô theo tôi để làm gì ?

-Em thấy anh thật thà, lại có sự cảm thông ... em chỉ muốn giúp anh thôi ...

-Cô làm sao mà giúp được tôi chứ ... chúng ta ở hai thế giới khác nhau mà ...

-Em cũng không biết nữa ... có điều khi nào cần đến em, anh hãy tập trung tư tưởng nghĩ đến em, thì cho dù đang ở đâu em cũng cảm nhận được ...

Hoàng A . bỗng nhoẻn miệng cười thật tươi ...

-Từ lúc biết được anh, em thiệt là vui lắm ...

Nàng hất mái tóc ra phía sau vuốt xuống hai bên mép tai, khuôn mặt thật rạng rỡ ... và đưa tay ra cho tôi ...

-Tội mình làm bạn nha ... bắt tay đi ...

Lần trước thì tôi đã bỏ chạy ... nhưng lần này ... tôi nắm lấy Bàn tay nàng nhỏ nhắn nhưng ... lạnh như băng ... và vừa chạm vào tay tôi thì cả

người nàng như ngọn khói mờ nhạt và tan trong bóng đêm ... Tôi gọi lớn:
-Hoàng A Hoàng A ...

... Tôi thức giấc vì quả có một bàn tay lạnh ngắt đang nắm tay tôi lắc mạnh
...
-Anh Toàn, dậy đi sáng rồi ... -tiếng của thằng Tâm Nhỏ, đứng cối tán kem-
... Ông Cậu đến rồi, bảo em vô kêu anh thức dậy đó ...
-Thằng quý, làm tao hết hồn ... tôi cầu nhàu ...

Thằng Tâm Nhỏ cười khì bỏ đi lên phía trước ... Nó đứng coi cối tán kem,
mà cái cối này luôn luôn được ngâm trong nước muối để làm đông kem nên
tay nó lạnh là lẽ đương nhiên ... Tôi nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân tròng
vội bộ đồ cũng chưa là dơ lắm chạy ra ngoài ...

Vừa thấy tôi, thằng Tâm Nhỏ nói ngay:

-Ông Cậu, anh Lâm và tụi nó uống cà phê ở quán Bà Lài ... ổng kêu anh ra
đó ...
-Còn tụi bây, ăn gì chưa ... tôi hỏi nó và hai thằng nữa đang cắm que tre vào
kem đang đông trong khuôn ...
-Tụi em xong hết rồi ...

Tôi đi ra quán cơm tấm của Bà Lài ... gọi là Bà chứ thực ra Dì Lài chừng
khoảng ba mươi ngoài thôi, và Lài là tên của chồng Dì nhưng gọi riết rồi
hình như tên này thành của Dì luôn ... thì thấy Cậu Ba tôi, anh Lâm và mấy
tên chở kem đang ngồi một bàn tròn bên những phin cà phê bốc khói ...

-Ê Toàn, vô đây ... anh Lâm gọi tôi ... làm một đĩa cơm tấm bì sườn trứng
đi nha, hôm nay Bà Lài bả nướng sườn tại chỗ ngon hết biết nha mậy ...
và chưa chờ tôi trả lời anh gọi cho tôi luôn:

-Bà Lại ơi ... cho và một cái sửa đá chút cà phê đi ...

Tôi vừa ngồi xuống ghế thì Cậu Ba tôi cười:

-Ngủ đã chưa ... hôm nay mình mệt hơn đó ... Ăn xong, Cậu bàn với con chút việc ...

Tôi "dạ" ... thì tụi thằng Cảnh ăn xong đứng dậy đi vào trong hảng kem, còn lại tôi và anh Lâm ... cậu tôi cho biết là ông đã hợp đồng được với rạp Hường Dương , và trưa hôm nay là chúng tôi giao kem cho họ ... số lượng khán giả trong đó đông không thua rạp Quốc Tế ... Tôi và anh Lâm nhìn nhau cười như mếu ... Như vậy thì chẳng còn Tết nữa rồi ... Như ngầm hiểu, Cậu tôi vỗ vai tôi và anh Lâm ...

-Hai đứa ráng giúp Cậu ... mới đầu mình phải tạo uy tín, coi chừng tụi nhỏ chút nha ... Toàn, con đi kêu thêm đồ dự trữ, nhất là dừa khô và đường, đừng để thiếu ... nhớ hỏi kỹ mấy chỗ vừa họ nghỉ Tết bao nhiêu ngày ... tính lại cho chắc nghe Toàn ... Cậu giao cho hai đứa hết đó ...

Cậu tôi còn quay lại nói câu chót như vậy với hai đứa tôi trước khi lên xe đi ...

Và quả thật, từ trưa ngày hôm nay cho đến những ngày sau, chúng tôi làm chẳng có thời gian để gọi là nghỉ nữa, tất cả kem do hảng sản xuất ra hầu như không đủ để cung cấp cho hai rạp Quốc Tế và Hường Dương đông nghẹt khán giả ... Và trong thời gian này, tuy thật là bận rộn, nhưng mỗi khi được rảnh chút là tôi hay nghĩ đến Hoàng A

Không biết có phải vì làm việc mệt quá nên khi ngủ là ngủ thẳng cẳng hay không, mà tôi chẳng mơ thấy được nàng nữa ... Có những đêm, trời mưa lâm râm, chạy xe trên đường Võ Tánh, tôi nghĩ nếu bây giờ mà thấy hai cái

chân tréo vào đong đưa như lần trước thì hay biết mấy ... Nàng như mất tâm ...

Tôi lại nghĩ đến Dì Lan ... tại sao không lên thăm Dì Lan và đưa vé mời xem phim cho Thi như đã hứa chứ ... Nghĩ vậy nên tôi kiếm lão rạp trường Quốc Tế để xin lão hai vé mời ... nhưng lúc không cần thì cứ gặp lão hoài, còn khi cần muốn gặp lão thì lão biến đi đâu á ... Đến hôm nay, mừng 6 Tết, tôi mới gặp lão ... Lão cho tôi hai vé mời xuất 3 giờ chiều mừng 10 lặn ... nhưng cũng hay vì tôi sẽ có đủ thời gian lo liệu sắp xếp công việc để chạy lên nhà Dì Lan ...

Và khi tôi vừa từ trong rạp vác thùng kem không đi ra thì anh công nhân gác cửa chạy theo kêu tôi ...

-Ê, Toàn hồi trưa có một cô gái tên Thi kiếm mầy đó ...

Tôi vừa mừng vừa ngạc nhiên ...

-Cổ nói có chuyện gì không anh ...

-Gởi cho mầy nè ...

Anh ta đưa tôi một mảnh giấy vừa cười vừa bỏ đi ... Mảnh giấy chỉ có mấy chữ viết vội ..." Anh Toàn, đừng lên nhà em nữa ... Thi" ... Tôi bàng hoàng, có chuyện gì đây ... bộ Dì Lan và Thi giận gì mình sao chứ ... hay Hoàng A . nói gì ... Bao nhiêu câu hỏi, tôi muốn chạy lên nhà Dì Lan ngay để hỏi cho ra ... và có lẽ ông trời giúp tôi, nên đến tối khi xuất 8 giờ chuẩn bị vào chiếu thì bị cúp điện ... Cả một vùng chợ Thái Bình tối om ... Trong lúc Rạp đang lo cho chạy máy phát điện riêng, thì tôi kêu Cảnh báo nó ở lại trông coi ... tôi nghĩ, tôi chạy lên nhà Dì Lan chút trở về cũng kịp, vì rạp chạy máy phát điện riêng rất yếu, các tủ kem nếu đầy quá, kem sẽ bị chảy ...

Tôi qua Cầu Bông, lên chợ Bà Chiểu, ngang qua rạp Cao Đồng Hưng chạy

chậm chút ... định nhìn vào mấy sạp bán thuốc lá coi có Thi không ... thì thấy rất đông bọn Công An đang khám xét những người buôn bán nơi đó ...

... Tôi nhìn cầu may thôi ... chớ tôi có biết sạp thuốc lá của Thi chỗ nào đâu khi phía trước rạp Cao Đồng Hưng biết bao nhiêu là sạp ... Tôi thấy bọn Công An rất đông bao hết một khu vực lớn để khám xét ... Tôi nghĩ bọn này thật là ác ... mấy ngày Tết cũng không tha ... Ý nghĩ của tôi chưa hết ... thì tay lái xe của tôi bỗng nặng chịch ... không thẳng và chống chân xuống kịp thì tôi đã đo đường rồi ... nhìn xuống thì bánh xe phía trước đã xẹp lép ... Tôi tức tối tấp vô lề dưới một cột đèn chống xe lên và kiểm xem có cán đinh không ... cái ruột xe mới thay chỉ có cán đinh mới xẹp thôi ... nhưng tôi không thấy cây đinh nào dính vô xe ... đành đẩy xe kiểm chỗ vá ... Cũng may là khu rạp hát nên chỗ vá cũng nhiều ... Tôi đẩy xe đến một em nhỏ vá ép cách đó không xa ... Nhìn lại trước rạp hát, tôi thấy một xe tải nhẹ của Công An chạy đến và có mấy người phụ nữ bị bọn Công An đưa lên xe ... Vậy không phải bọn chúng đi bắt hàng mà là bắt người ... Vừa lúc đó thì em nhỏ vá xe bảo tôi:

-Em thử nạy giờ nhưng đâu thấy ruột xe anh bị xì đâu nè ...

Tôi quay lại trợn mắt:

-Nói thiệt chơi vậy mậy ...

-Em nói thiệt mà ... này anh xem ...

Và em xoay một vòng chiếc ruột xe đã bơm hơi nhún chìm trong thau nước cho tôi xem ... ngay cả chỗ cái vòi bơm cũng vậy ... Quả thật tôi không hề thấy một chút bọt không khí nào ... Thế tại sao đương không nó lại xẹp lép làm tôi suýt chúi nhủi ... Tôi không thể nào hiểu được trong khi chú nhỏ vá xe vô lại cái ruột xe cho tôi ... Bơm lên tôi thấy nó cứng bình thường không có một dấu hiệu gì là bị rò hơi ... Trả tiền công bơm cho chú nhỏ, tôi nhìn đồng hồ và chắc lưỡi ... 8 giờ 45 phút ... tôi đã mất gần 25 phút vì cái ruột xe quỷ quái này ... Tôi đạp máy xe ... 1 lần ... 2 lần ... 3 lần, rồi 4,5, 6 máy xe vẫn lặng thinh ... Tôi bực mình hết sức ... chiếc Honda này tôi săn sóc rất kỹ, thường chỉ đạp 1 cái là nổ ngay ... vậy mà bây giờ

Chú nhỏ vá xe chạy lại ...

-Chắc tại bu-gi dơ đó anh ... để em chùi cho ...

Và chú mau mắn kéo thùng đồ nghề lại ... Tôi và chú phải mất gần 20 phút nữa, chiếc xe tôi mới nổ máy lại bình thường ... Như vậy tôi đã trễ mất giờ giải lao tại rạp Quốc Tế ... nếu bây giờ tôi quay về ngay thì may ra tôi còn kịp chuẩn bị cho xuất hát chót ... nhưng tôi nghĩ đã có Cảnh và Đức ở đó ... nhất là chỗ này cũng gần nhà của Dì Lan ... lên đưa vé xong về ngay ... lỡ trễ rồi thì trễ thêm chút có sao đâu chứ ...

Tôi phóng xe thật nhanh trên đường Bạch Đằng đến nhà Dì Lan ... Sắp tới ngõ vô nhà Dì thì bỗng nhiên điện trong toàn khu bị cúp ... Người dân Saigon đã quá quen với cảnh cúp điện nên họ đã mau mắn thắp lên những ngọn đèn dầu leo lét ... Vì đường hẻm cũng đông người qua lại nên tôi chạy xe thật chậm vào ... vừa đạp thắng để tránh một em bé đi ngang qua, tôi chợt cảm giác có một luồng hơi lạnh phả vào người khi thấy một cô gái chạy xe ra ngược chiều với tôi ... Xe của cô không mở đèn, trong hẻm lù mù mà cô chạy khá nhanh ... Tôi chỉ kịp thấy cái lưng áo màu xanh với mùi hương quen thuộc ... Tôi buộc miêng ...

-Hoàng A

Định quay xe lại đuổi theo ... nhưng tôi nghĩ nên vào nhà Dì Lan trước ... vì có đuổi theo cũng vô ích mà thôi ...

Tôi ngừng xe trước nhà Dì Lan ... trong nhà không một ánh đèn ... có thể Dì và Thi không ở nhà ... Tôi dựng xe bước tới định kêu cửa ... thì có bốn thanh niên từ trong chỗ tối bước ra bao tôi vào giữa ...

... Tôi chưa biết họ làm gì tôi nên quay lưng vào hàng rào nhà của Dì Lan thủ thế ...

-Đứng im đây ... một tên lên tiếng ... tụi tao là Công An ... đây tới nhà này

làm gì ?

Tôi chưa trả lời thì một tên khác đến gần tôi:

-Giờ tay lên đây ...

Tôi từ từ đưa hai tay lên, hăn vuốt người tôi từ trên xuống, trong lúc hai tên kia lục xét chiếc xe của tôi ... khi hăn quay nhìn tên bảo tôi đứng im và lắc đầu ... có ý nói trong người tôi không có gì ... thì tôi đã nhận ra chúng là những tên Công An tôi đã gặp khi đến nghĩa trang ...

-Tôi quen với Dì Lan ở ngôi nhà này ... đến thăm Dì mà ... chớ tôi đâu có làm gì đâu mấy anh ... Tôi nói với họ ...

-Làm gì thì chút nữa biết đây ... Tên có vẻ chỉ huy mấy tên kia nói tiếp ... đem nó về đi ...

Thiên Hùng
Con Ma Dể Thương
Phần III

Khi tên Công An còng tay bịt mắt tôi bắt tôi ngồi chính giữa, chở 3 trên chiếc Honda của hắn ... xe tôi một tên khác chạy theo ... tôi có cảm giác dân trong hẻm chạy theo coi rất đông và đâu đó có tiếng người nói ... "chắc lại là phản động rồi" ... Nghe tiếng "phản động" tôi hơi rùng mình, nhưng tự nghĩ không làm gì bậy cũng bớt sợ ... Tôi chợt nghĩ đến Dì Lan và Thi ... hay là họ ... vì đến khi bọn Công An chở tôi đi, nhà của Dì vẫn im lìm , chứng tỏ Dì và Thi không có trong nhà ...

... Những sự việc xảy ra quá đột ngột đã làm tôi hoàn toàn thụ động không có phản ứng gì cả ... nhưng khi bọn chúng chở tôi đi được một khoảng thì tôi bình tĩnh lại ...

-Mấy anh chở tôi đi đâu ... tôi có tội gì chứ ...

và tôi nhượng người lên để thở ...

-Câm miệng ngồi im đi mầy ... chút nữa tha hồ cho mầy nói ...

Tên ngồi phía sau ấn vai tôi xuống ... Tôi thở ra chịu trận và nghĩ số mình thật xui xẻo ... Phải chi đừng đi lên nhà Dì Lan thì đâu có chuyện ... và khi tôi nhớ lại cái xe tôi tự nhiên xẹp bánh, máy không nổ ... với bóng của Hoàng A . chạy ngược chiều thoáng qua tôi ... không phải là Hoàng A . muốn ngăn không cho mình đi hay sao ... rồi những dòng chữ viết vội bão dừng lên nhà của Thi ... Chắc là Dì Lan và Thi làm gì đó, sợ tôi bị liên lụy khi đến nhà Dì nên báo tin cho tôi ... nhưng ... đúng hay không ... đã quá muộn ...

Tên Công An mở còng và tháo băng mắt cho tôi ... tôi thấy mình đang đứng trong một căn phòng nhỏ ... trên một chiếc bàn có hai cái ghế hai bên là một ngọn đèn có chụp chỉ vừa đủ sáng để đọc chữ ...

-Ngồi xuống đó ...

hắn chỉ vào chiếc ghế ... rồi kéo học bàn lấy ra một xấp giấy trắng và một cây viết để trước mặt tôi ...

-Mày biết đây là đâu rồi chứ ... khôn hồn thì khai hết tổ chức của mày ra ... chút nữa tụi nó vô ... không khai cũng phải khai thôi ...

Tôi chưa kịp nói gì thì hắn đã bỏ ra ngoài sau khi kéo cánh cửa đóng sầm lại ... Theo thói quen tôi cúi xuống nhìn đồng hồ tay ... nhưng tôi chợt nhớ mọi thứ trên người tôi cũng như giấy tờ đều đã bị bọn chúng tịch thu khi vừa xuống xe ... Thật lòng mà nói, khi mới bị chúng bắt tôi rất lo, nhưng không phải lo cho bản thân tôi, mà lo là Mẹ tôi sẽ thêm buồn chông chất và nhất thời Cậu Ba tôi sẽ khó khăn để sắp xếp sinh hoạt của hàng kem ... nhưng trong cái lo tôi lại cảm thấy có một kích thích mà tôi cũng không sao giải thích được vì tôi nhớ Di Lan có nói là tôi sẽ gặp nạn và Hoàng A . sẽ giúp tôi ... và chính Hoàng A . cũng có nói khi kết bạn với tôi trong giấc mơ ... cùng lắm là thí mạng cùi thôi ... tôi chép miệng ...

Cánh cửa phòng bật mở ... tên Công An lúc này đã trở lại cùng với hai tên nữa ... một tên trong bọn có vẻ lớn tuổi mặc áo sơ mi cụt tay không gài nút khoe nguyên cái bụng bự chắc tại chứa đầy của hồi lộ từ những người buôn gánh bán bưng ... hắn cầm trên tay một tập hồ sơ, ngồi ngay xuống chiếc ghế trước mặt tôi , giở ra ... Tôi thấy trong đó có giấy CMND của tôi ...

-Anh tên P.H.Toàn ...

-Dạ đúng ..

-Anh gia nhập tổ chức Z.30 tự bao giờ ...

-Tôi ... tôi ...

thực tình tôi cũng chả hiểu hắn nói tổ chức gì, nhưng câu trả lời của tôi cũng chưa dứt , thì tên CA đứng bên trái tôi vung tay đấm liền vào mặt tôi một quả ... Quá bất ngờ nên tôi lãnh đủ đau điếng ...

-Tôi có làm gì đâu các anh đánh tôi chứ ... tôi la lên ...

-ĐM không làm hả ...

tên bên phải vừa chửi thề vừa vung tay định đấm vào ngực tôi ... hai tên CA này nếu cho chơi thoải mái cũng chưa chắc tôi ngán chúng, nhưng ở đây mà lạng quạng chỉ no đòn thôi ... nên tôi hơi nghiêng xuống đưa vai cho

hắn đấm , rồi mông rồi tay, tôi lãnh thêm vài đấm nữa té lăn ra sàn nhà ...

-Đủ rồi ... tên bụng bự hô lên ... và đi đến ngòi chòm hồm trước mặt tôi ...

-Mày chịu khai chưa ... hay chờ tụi nó dợt thêm mày mới nói ...

Thực tình cũng đau lắm, dù chưa đến nỗi nào, nhưng tôi cũng làm ra vẻ hỗn hên ...

-Tôi có biết tổ chức gì đâu ... tôi chờ kem bỏ cho rạp hát mà ...

-ĐM ... vậy sao mày biết con mẹ Lan đó chứ ...

-Dì Lan ... tôi mới quen vài ngày thôi hà ...

-Dì con mẹ mày ... mới quen vài ngày ... mày cho là tao ngu lắm hả ...

hắn hét lên và xáng cho tôi một bạt tay nháng lửa ... Tay vò má tôi rửa thềm ... mày đúng là ngu như heo chứ gì nữa ... nhưng ngoài miệng tôi lại la to lên:

-Bớ người ta cứu tôi ... bớ ...

-Kêu hả mậy ...

hai tên kia lại nháy vào thoi tôi thêm mấy thoi nữa ... tôi gập mình lại rên hừ hừ ...

-Thôi đi ... tên bụng bự ngăn hai đàn em ...đem nó nhốt vào chuồng cọp coi nó có khai không ...

-Phải à anh Hai ... hai tên đàn em phụ họa ... mày vô đó một đêm thôi là vải đáí ra quần con ạ ...

Bọn chúng cười hềnh hếch với nhau ra chiều đắc chí lắm ... Hai tên đàn em xốc tôi dậy kéo đi ... trong lúc tên bụng bự nói theo:

-Tao coi mày chịu được mấy đêm ...

Hai tên CA kéo tôi đi vòng vo không biết bao nhiêu hành lang và cuối cùng tống tôi vào trong một căn phòng nhỏ xíu đóng cửa khoá lại bên ngoài ...

.. Sau khi hai tên CA bỏ đi, hai tay tôi sờ soạng dưới nền xi măng ẩm ướt ... căn phòng gọi là chuồng cọp của tụi nó trống trơn ... nhưng khi mắt tôi quen dần với bóng tối, tôi thấy trong góc phòng có để 1 cái xô bằng nhựa với mùi xú uế thật là khó chịu ... và tôi biết ngay cái xô này để làm gì rồi ... bỗng trong vách tường phía trên chiếc cửa đục nhất mà bọn chúng vừa khoá lại, một ngọn đèn nhỏ âm trong tường che bên ngoài bằng kính thật

dầy bật lên toả chút ánh sáng lù mù bên trong phòng, và tôi thấy trên cánh cửa lớn có một ô vuông bằng bàn tay vừa hé ra rồi đóng lại ngay... hình như để chúng kiểm soát người bên trong ... Căn phòng vuông vức chùng vại thước mỗi cạnh bên trên được lợp bằng tôn nên thật là nóng bức khó chịu ... Tôi bắt đầu thấy hơi râm nhức khắp mình trong lúc mồ hôi cũng bắt đầu ứa ra ... bầy muỗi đói đánh mùi mồ hôi đã ùn ùn kéo lại ... trong lúc tôi cũng cảm thấy cồn cào trong bụng ... Tôi nằm dài dưới mặt nền xi măng tìm chút hơi mát trong cái oi bức gần như muốn ngạt thở và nhắm mắt cố ngủ để tránh cái bao tử đang hoành hành ... nhưng chính là tôi muốn gặp Hoàng A

Không biết tôi đã ngủ được bao nhiêu lâu ... khi tôi cảm giác được bàn chân mình hơi lạnh lạnh, tôi giật mình tỉnh giấc nhìn xuống chân mình ... hét lên một tiếng thất thanh, hai tay ôm lấy ngực, người run lên bần bật ... dù đã từng gặp ma ... tôi gần như muốn xỉu ...

Dưới ánh đèn lù mù từ vách tường tỏa ra ...

... tôi thấy một bóng ma ở trần, bên dưới chỉ mặc quần đùi, tóc tai bù xù, mình mẩy đầy máu me, một sợi dây bằng vải áo xé ra thắt ngang cổ, khiến mặt hăn sưng to gấp ba bốn lần bình thường, tím ngắt ... đôi mắt hăn nhắm híp nhưng chiếc lưỡi thì le ra thật dài liếm vào chân tôi, miệng không ngớt rên rỉ ...

-Trả mạng cho ta

âm thanh lạnh lẽo như xoáy vào tai tôi lơ lơ của một người Trung Hoa nói tiếng Việt ... khiến gai ốc trong người tôi nổi lên từng mảng ... Tôi co rúm người lại lùi sát vào trong góc phòng, nhưng tôi lui tới đâu thì chiếc lưỡi của con ma này dài ra đến đấy và cứ muốn liếm vào chân tôi ...

Tôi nhắm mắt lại không dám nhìn vào bóng ma trước mặt nữa, miệng tôi theo phản xạ tự nhiên không ngớt niệm " Nam Mô Đại Từ Đại Bi Cứu Khổ Cứu Nạn Quan Thế Âm Bồ Tát" ... tôi mở mắt nhìn thì bóng ma trước mặt tôi bây giờ không ngồi dưới đất nữa mà lại treo lơ lửng đong đưa giữa phòng, âm thanh hăn phát ra bây giờ là những tiếng khò khè đứt quãng ...

-Cứu ta có ai cứu ta

Khấp người tôi như bị dội lên một thùng nước lạnh, tôi nhắm mắt, bịt tai để không thấy và nghe những gì phía trước ... cơn sợ hãi đã nhận tôi chìm vào vô thức Không biết tôi đã bất tỉnh được bao lâu ... nhưng nhồm dậy ngay vì tôi vừa cảm nhận được mùi hương thơm quen thuộc thoang thoảng và bóng ma liếm vào chân tôi cùng tiếng rên rỉ của hân đã không còn ... Tôi cũng không rõ là có phải nhờ Hoàng A . đem nó đi hay là bên ngoài trời đã sáng, vì thấp thoáng bên tai tôi đã nghe có tiếng người bên ngoài

... Nhưng qua một đêm quá mệt mỏi, tôi thấy hai mắt mình nặng trĩu và giấc ngủ đến với tôi thật lạ

Tôi bị tên CA mở cửa đánh thức dậy khi trời đã xế chiều ... không ngờ mình ngủ một giấc ngon như vậy ... giấc ngủ đã làm tinh thần tôi minh mẫn lại, tôi thấy mình đã sẵn sàng với những thách thức trước mặt vì tôi chắc chắn một điều là bên tôi có Hoàng A

Tên CA rất ngạc nhiên khi thấy vẻ bình tĩnh của tôi, khác hẳn với những người trước bị nhốt trong chuồng cọp này ... Đưa tôi đi xuống nhà vệ sinh cho tôi giải quyết những gì còn lại của một ngày hôm qua, hân hỏi tôi:

-Tối hôm qua anh có ngủ được không ?

Tôi biết ngay hân đâu có tốt lành gì mà hỏi thăm tôi chứ ... ý hân muốn hỏi tôi có bị ma nhát không thì có, tôi trêu hân:

-Trong căn phòng đó có một con ma, nhưng bị tôi đánh chạy vắt giò lên cổ rồi ...

-Anh nói thiệt chứ ...

-Tin hay không tùy anh ...

Tôi cười thầm trước vẻ mặt bán tín bán nghi của tên CA ...

Từ chỗ chuồng cọp nhốt tôi đi xuống nhà vệ sinh đi ngang qua khu tạm giam của bọn CA ... tôi thấy rất đông người đang trở mắt nhìn tên CA dẫn tôi đi ... tôi nghe đâu đó có tiếng người nói:

"lão Phón có khách mới tụi bây ơi" ...

"Ê, mà sao tao thấy anh này tỉnh bơ mà, đâu có vẻ gì sợ chứ" ...

"Chắc nhân dịp Tết lão đi đầu thai rồi" ...

"Mới hai bữa trước lão còn nhất tên Hai Đầu Rắn ị trong quần mà " .

.. và đâu đó có những tiếng cười ...

Tôi làm xong những việc cần thiết, tên CA dẫn tôi trở lại chuồng cọp ... tên này chắc chỉ lo canh giữ những người bị nhốt ở đây, nên ăn nói cũng lịch sự hơn những tên đã đánh tôi ...

-Tôi sẽ đưa xuất cơm lên cho anh ...

Hắn khóa cửa phòng lại ... nhưng chỉ khoảng 10 phút sau là hắn lại mở cửa và có một người chắc cũng là bị bắt như tôi đi theo cầm một tô nhựa nhỏ đựng cơm và một ca nhựa đựng nước ... đưa cho tôi xong ... hắn khóa cửa lại như củ sau khi nói với tôi:

-Anh ăn xong cứ để đó sẽ có người đến lấy ...

Sau khi bọn họ đi rồi, tôi nhìn xuống tô cơm chừng khoảng 2 chén với một vài miếng đậu đưa bên trên ... và chẳng có gì để mức ... làm sao ăn ... tôi chột nhìn cái tay cầm của ca nước, dùng răng cắn gảy phần trên và bẻ nó ra mức tạm cũng được ... dù tô cơm nguội ngắt lại lẫn quá nhiều thóc nhưng đói quá nên tôi làm thật nhanh và gọn ơ ... hớp một ngụm nước ... tôi nằm xuống gối đầu trên hai bàn tay đan lại nhìn lên trần nhà ... Không biết Dì Lan và Thi có bị bắt như mình không ... nhưng nhớ tới sự giận dữ của tên CA bụng bự khi hỏi tôi về Dì Lan, tôi nghĩ Dì và Thi chắc chưa bị chúng bắt ... và nếu là phản động thì không lẽ Dì hoạt động trong tổ chức PHỤC QUỐC mà tôi thường nghe hay sao ... tôi thở ra ... cũng tại mình xui thôi ... tới đâu hay đó ... và tôi chột buột miệng:

-Tôi mà bị gì là lỗi nơi cô tất cả đó nha Hoàng A

... Cái chuồng cọp này lúc nào cũng nóng hầm hập như một lò lửa nên đêm với ngày cũng gần giống nhau ... nhưng tôi chỉ trông đến buổi trưa để được tên CA gác cửa dẫn đi ra ngoài làm việc cá nhân và nhận phần cơm trong

ngày ... chúng chỉ cho ăn có 1 lần trong ngày mà thôi ... Đến hôm nay thì tôi đã bị nhốt trong chuồng cọp này 4 ngày rồi và những đêm sau tôi không còn bị con ma mà người ở đây gọi là lão Phón nhát nữa ... nhưng tôi cũng không mơ thấy được Hoàng A . dù đêm nào tôi cũng tập trung tư tưởng nghĩ đến nàng ...

Đến đêm thứ 5 thì tôi lại bị đưa lên gặp tên CA bụng bự ... Cũng tại căn phòng củ ... mà khi đi qua hành lang tôi có nhìn được là 11 giờ 20 phút Tên bụng bự ngồi chờ tôi, áo vẫn không gài nút ... mà hôm nay lại thêm mùi rượu nức nồng ...

-Mày đã suy nghĩ kỹ chưa , mày có khai ra tổ chức của mày không thì bảo ... tao không có thì giờ nhiều với mày đâu ... hần xổ ra một tràng ...

-Nhưng tôi có biết gì đâu mà khai chứ ... tôi chỉ là người làm ăn lương thiện mà ... tôi nói với hần ...

-Hừ, lương thiện hả ... sao mày biết con mẹ Lan đó chứ ...

-Tôi đã nói với mấy anh là tôi mới gặp Dì Lan có mấy ngày trong lúc đi tảo mộ cho Dì Dượng Sáu tôi ...

-Nếu vậy thì sao con mẹ đó lại khai mày làm liên lạc cho nó chứ ...

-Làm liên lạc ... tôi há hốc miệng hỏi lại ... mà liên lạc với ai chứ ...

-Mày hỏi ngược lại tao à ... tên bụng bự cười lớn ... ĐM, tao cho mày đọc lời khai của con mẹ đó nè ...

Hần đẩy ra trước mặt tôi một tờ khai viết tay, mà mới liếc vào thấy đề cái tên là Nguyễn Thị Lan ... tôi thực tình không biết Dì Lan họ gì, nhưng tôi biết Dì là cô giáo, Dì không thể nào viết những dòng chữ xấu hoặc như vậy được ...

-Tôi hoàn toàn không biết những gì được viết trong đây ...

Tên bụng bự không nói gì, đẩy ra trước mặt tôi một tờ khai khác mà mới liếc nhìn cái tên, tôi hết hồn vì chính là tên của tôi P H Toàn ... và bên dưới toàn là bắt đầu bằng mấy chữ ..." tôi nhìn nhận" ...

-Mày khôn hồn thì ký tên vào đây tụi tao sẽ liệu cách xử nhẹ cho mày, còn không ký thì không xong đâu ... hần dọa dẫm ...

-Tôi không ký, tôi không có làm gì hết tại sao tôi phải ký chứ ... tôi có biết tổ chức gì đâu ... sao các anh lại ép buộc tôi chứ ...

-ĐM, không ký hả ... không có thằng nào vào đây nói tiếng "không" với tụi tao được đâu ... mày ký không ... hấn gằn giọng ...

-Tôi có làm gì đâu mà bắt tôi ký chứ ...

-ĐM, không ký hả

Hấn vung tay đấm thẳng vào mặt tôi ... Đã đề phòng nên tôi tránh được dễ dàng ... Tên bụng bự tức tối xô ghế đứng dậy chạy qua thoi đấm tôi loạn đả ... nhưng hấn có lẽ vì đã say thêm cái bụng quá khổ nên hơi chậm chạp vì vậy nên tôi không bị trúng đòn đau ... Chỉ vài phút là hấn đã thở hỗn hển, hấn kêu hai tên đàn em đang đứng bên ngoài vào còng hay tay tôi ra sau dính vào trong chiếc ghế ... hấn gầm gừ ...

-ĐM mày ngon hả , né hả ... bây giờ tao coi mày né đi đâu ...

Hấn vung tay đấm thẳng vào mặt tôi ... Tôi nhắm mắt, cắn chặt răng ... chắc chắn phen này lãnh đủ ... nhưng sau mấy giây mà không thấy gì ... tôi mở mắt và ngạc nhiên thấy tên bụng bự đang ôm bụng nhăn nhó nói với hai tên đàn em:

-ĐM, hai thằng bây bắt nó ký tờ khai đó đi ... tao đi ra ngoài chút ...

Hấn ôm bụng chạy vội ra ngoài ... Nhưng hai tên đàn em của tên bụng bự cũng không khá hơn được hấn, kẻ trước người sau cũng ôm bụng chạy đi tìm chỗ giải quyết ...

Và khi bọn chúng trở lại, mặt vẫn còn nhăn nhó, chúng cứ nghĩ chắc buổi nhậu hôm nay có món gì đó mà bụng của bọn chúng không chịu ... Bọn chúng trả tôi về chuồng cọp mà chắc trong lòng chúng không khỏi thắc mắc tại sao tôi có thể ở trong đó bao nhiêu ngày mà không hề sợ sệt vì Tào Tháo đã làm chúng không còn lòng dạ nào để hỏi ...

Đến ngày thứ 9 thì tôi không còn bị nhốt trong chuồng cọp nữa mà được đưa ra ở chung với những người bên ngoài ... Gia đình tôi đã biết tôi bị bắt và trong một mảnh giấy được gói vào với quần áo của tôi ... Cậu Ba tôi viết

... hãy "an tâm tin tưởng vào chính sách khoan hồng nhân đạo của nhà nước ???" còn mọi việc khác để Cậu lo ... Giờ đây trong khu vực này mà tôi nghe nói là khu Phan Đăng Lưu , chỗ của bọn Công An Nội Chính dùng để tạm giam những người mà chúng gọi là phản động cùng với những người Hoa giàu có sau khi gán cho họ cái nhãn Tư Sản Mại Bản để cướp hết tài sản của họ một cách hợp pháp giữa ban ngày ... Tôi nổi tiếng là đã ở trong chuồng cọp 9 ngày, và đánh con ma lão Phón chạy vắt giò lên cổ ... tôi chắc chắn lời này là do tên CA gác cửa loan ra mà thôi, vì tôi có nói với ai ngoài hẳn đâu ... nhưng rõ ràng là từ ngày đó, hồn ma của lão Phón không còn than khóc trong chuồng cọp nữa

Tôi cũng không rõ tên CA bụng bự đã ngụy tạo hồ sơ tôi như thế nào mà khoảng 1 tháng sau, tôi và một số người bị đưa lên Trại Z 30 C Hàm Tân ...

Thiên Hùng
Con Ma Dể Thương
Phần IV

Tôi đến Trại Hàm Tân Z30C thì trời đã xế trưa, các người trong trại đã đi lao động ngoài đồng ... Sau đó bọn CA trại đã phân tán chúng tôi về các đội (bọn chúng gọi là biên chế) để đi lao động ... Tôi và 2 bác người Hoa, cũng bị bắt vì tội giàu, về đội 21 trồng rau xanh ... tên CA trực trại đã giao chúng tôi cho bọn Thường Trực Thi Đua -bọn này cũng là tù nhưng được bọn CA trại tín nhiệm - đưa về khu nhà ở của đội 21 ... Vừa lo sắp xếp lại chỗ nằm, tôi tự nghĩ số phận của 1 người quả nhiên đã được an bài ... nếu số mình phải ở tù thì chạy đâu cho khỏi ... nhưng tôi chỉ thắc mắc là từ khi tôi bị bắt đến giờ, chưa lần nào mơ thấy được Hoàng A dù rằng tối nào trước khi ngủ tôi đều tập trung tư tưởng nghĩ đến nàng ... Tôi ra giếng tắm xong vừa vào chỗ nằm thì bác người Hoa ở bên dưới ló đầu lên ...(nhà giam này được đóng thành 2 tầng sạp, người lớn tuổi ở tầng dưới, nhỏ tầng trên, hai tầng cách nhau khoảng 1 mét rưỡi) .

-Cậu tên Toàn phải không ... xuống đây uống trà chơi ...

-Dạ ... còn bác là Bác Tùng ... hồi nãy cháu có nghe tụi nó kêu tên lúc điểm danh . Tôi vừa cười vừa trèo xuống ...

Tôi chỉ mới biết hai bác Tùng và Cán lúc sáng này khi lên xe, vì bọn CA áp giải lúc nào cũng ở bên cạnh nên chúng tôi không nói được chuyện gì, giờ đây thì thoải mái ... Bác Tùng chỉ tay vào Bác Cán nói với tôi:

-Cậu Tùng chắc chưa biết anh Cán ... nhưng anh Cán thì nghe tiếng Cậu ở Phan Đăng Lưu vì ... thôi anh Cán thắc mắc gì thì hỏi Cậu ấy đi ...

Tôi nhìn bác Cán, người dong dỏng cao, đeo kính cận, mà thoạt nhìn có thể đoán bác là người trí thức ...

-Bác muốn hỏi gì cháu ... tôi nhìn Bác Cán ...

-Cậu thực sự đã ở trong chuồng cọp Phan Đăng Lưu hơn tuần lễ à ... Bác Cán hỏi tôi ...

-Dạ .

-Cậu có bị gì không ?

-Trời ơi, cháu bị hồn ma lão Phón nhát cháu gần đứng tim chết giấc luôn đó chứ ...

-Vậy sao Cậu ở trong đó hơn tuần lễ được ?

-Cháu cũng hông biết tại sao, khi cháu tỉnh lại thì từ đó về sau không còn thấy hồn ma của lão nữa ...

-Tôi là hiệu trưởng một trường học của người Hoa trong Chợ Lớn, họ muốn chiếm lấy trường nên bắt tôi, vừa vô tội nó cũng nhốt tôi trong đó, tôi sợ đến chết đi sống lại nhiều lần, hôm sau tội nó nói gì tôi cũng chịu ... tội nó mới đem tôi nhốt ở căn phòng cách đó 3 căn ...

Uống một hớp trà, bác Cán tiếp ...

-Không ngờ căn phòng này cũng có ma nữa ...

-Ma ... tôi kêu lên ...

Nhưng Bác Cán lại mỉm cười:

-Ừ, nhưng con ma này là phụ nữ, đẹp lắm ...

Rồi Bác hỏi tôi:

-Cậu bị tội nó nhốt trong chuồng cọp ngày nào Cậu còn nhớ không ?

-Dạ đêm mừng 6 rạng mừng 7 Tết ... tội nó nói cháu làm liên lạc cho tổ chức Phục Quốc, muốn cháu khai nên nhốt cháu vô đó ...

-Đúng rồi, ngay đêm đó vì ráng ăn hết miếng bánh chưng của người nhà gọi vô nên bị nặng bụng ngủ không được ... trần trọc quá nửa đêm thì tôi cảm thấy có một luồng hơi lạnh tràn ngập căn phòng ... Luồng hơi lạnh này giống y như lúc hồn ma lão Phón hiện lên nhát tôi ... Sợ quá nên tôi co người lại thì tôi thấy chiếc đầu của một cô gái đang xuyên qua cửa nhìn vào trong phòng ... rồi tới nữa thân trên với hai tay còn hai chân của cô hình như đang đứng bên ngoài ... Cô như kiếm ai vì tôi thấy sau khi nhìn chung quanh, cô lắc đầu ... rồi biến mất ...

-Cô ấy mặc áo coat xanh phải không Bác ... Tôi chận lời Bác Cán ...

-Đúng rồi, ủa mà sao cậu biết , cô ấy có hiện lên bên phòng cậu nữa à ...

-Dạ không ...

Rồi tôi nói đại cho bác Cán không nghi ngờ ... Cháu nghe người ta nói thôi

...

-Ừ, nhưng điều làm tôi nghĩ không ra là sau đó không bao lâu, cô gái ma ấy lại hiện ra rất rõ ràng đi ngang qua phòng của tôi và theo sau cô là hồn ma của lão Phón ...

-Lúc cô gái ma hiện ra bác thấy có gì lạ trong phòng của bác không?... ý tôi muốn hỏi bác có ngửi thấy mùi thơm không, nhưng tôi không dám nói trắng ra ...

-Tôi sợ gần muốn chết nên mắt nhắm mắt mở ... chỉ cảm thấy hơi lạnh thôi ...

-Hèn chi đêm đó sau khi cháu tỉnh lại thì không thấy hồn ma của lão Phón ... nếu đúng như bác nói thì chắc cô gái ma đã dẫn lão đi rồi ... À, à chắc cũng là cổ ...

-Cậu muốn nói gì ? bác Tùng chọt xen vào ... mà trên mặt bác còn lộ rõ vẻ kích động ...

-Cháu muốn nói đến những tên CA đánh cháu ... tự nhiên cả 3 thằng đều bị Tào Tháo rượt khi buộc cháu ký tên làm những việc mà mình không hề làm hi hi hi

Tôi cười lớn dù không biết những điều mình nghĩ là đúng hay sai, nhưng tôi biết chắc một điều là Hoàng A . quả có giúp tôi như lời cô đã hứa ... nhưng tại sao cô lại không gặp tôi chứ ...

Dòng cảm nghĩ của tôi bị đứt ngang khi bên ngoài các đội lao động đã về ... Tôi và hai bác Tùng, Cán vừa đứng lên thì họ đã ùa vào phòng ... Tôi gặp lại Khang và Tư là dân Phục Quốc thứ thiệt từ PĐL lên đây tuần trước ...

-Anh Toàn vô đội 21 hả ... may quá ... Tư la lớn ... tội mình lại được ở chung ... khoái quá ...

-Đội mình đi làm cũng nhàn ... Khang xen vô ... Chú Hải đội trưởng dễ chịu lắm, ông là Thiếu Tá Dù đó nha ... lại đây trình diện ông đi ...

Khang và Tư kéo tôi lại trình diện chú Hải đội trưởng ... một người đàn ông trung niên, để râu mép thật ngầu ...

-Chú Hải, anh Toàn là bạn của tụi con ở PĐL đó chú ...

-Ừ, Toàn ... chú vô vai tôi ... tao có nghe hai thằng kia nói về chú mây rồi ... có gì không biết hỏi tụi nó nha ... thôi lo cơm nước đi, chuyện gì tối mình

nói ...

... Phải nói là chế độ Cộng Sản Việt Nam không phải lo lắng chút nào trong việc ăn ở của những người bị họ bắt nhốt ... vì chỗ giam thì do người bị giam tự cắt, ăn uống thì do gia đình người bị giam thăm nuôi hay tự đi cải thiện -tiếng bọn VC dùng để chỉ tự đi kiếm ăn thêm như câu cá trồng rau, bí bầu ...vv...- và bữa cơm tối nay Khang và Tư đã đãi tôi cá chạch nướng (do Khang câu dưới suối ... dòng suối chảy ngang trại Hàm Tân rất nhiều cá chạch lấu, có con dài gần 1/2 mét) dầm nước mắm ớt chấm rau lang luộc ... và đây là bữa ăn thịnh soạn nhất của tôi từ ngày bước vào cái địa ngục trần gian này ...

-Ngày mai đi làm để em xin chú Hải cho anh Toàn đi chặt củi về nấu bếp cải thiện cho đội nha ... Khang nói với tôi ...

Tư nhìn Khang ...

-Anh Toàn là người mới vào đội ... thăng Quản Giáo sức mảy mà chịu cho ảnh đi chặt củi chứ ...

-Mầy ngu quá ... người mới nó cho đi mới không sợ chứ ... Khang gắt ...Người cũ quen đường nó hông sợ trốn hơn người mới à ...

Tôi nhìn hai đứa nó lo cho mình mà cảm động ... vì tôi quen chúng nó cũng có bao lâu đâu, nhưng chúng thích tôi chỉ vì tôi là người dám đánh nhau với hồn ma lão Phón (chúng nghĩ thế) ... nhưng tôi chưa kịp nói gì với chúng thì đã có tiếng của chú Hải ...

-Anh em tối nay viết thư tháng này về cho gia đình nha, mai sáng nộp để tôi đưa cho Cán Bộ Quản Giáo duyệt ... ai không viết cũng phải ghi giấy cho biết lý do ... và cũng nhân đây tôi báo cho anh em biết đội chúng ta có thêm 3 người mới là hai bác Tùng, Cán và em Toàn ... tôi hy vọng chúng ta sẽ giúp đỡ nhau cải tạo cho thiệt tốt để sớm được hưởng lương khoan hồng của nhà nước về sum họp với gia đình ...

Cả đội vỗ tay như để chào mừng người mới trong lúc Khang nói nhỏ với tôi:

-Chú Hải phải trả bài hăng đêm như vậy thôi ... vì trong đội cũng có vài cây ăng ten siêu tần số (Khang muốn ám chỉ những tên làm chỉ điểm cho bọn CA trại)... nhưng chú tốt lắm giúp đỡ anh em rất nhiều anh Toàn đừng lo ...

Tôi cười:

-Vào tới đây rồi mà còn lo gì nữa chứ, cũng may là được viết thư ngay cho Má tao bả yên tâm ... cảm ơn tụi mày nha ...

-Ờn gì chứ ... tụi mình là anh em mà ...

Khang và Tư cùng cười ... Tư tiếp:

-Thôi anh Toàn và anh Khang đi viết thư đi em dọn dẹp cho ...

Tôi trèo về chỗ của mình và chào người nằm kế bên cũng trạc tuổi chú Hải ... chú đưa tay cho tôi bắt và nói luôn:

-Tao tên Lộc ... anh em gọi tao là Lộc Cụt hì hì hì ... và chú đưa bàn tay kia cho tôi coi ... bàn tay chỉ còn có 3 ngón ... tao là dân Biệt Động và mảnh cối của tụi nó đã buộc tao tặng 2 ngón kia cho tụi nó làm kỷ niệm rồi ...

-Dạ, còn em tên Toàn ...

-Biết rồi ... Toàn đánh ma phải không ... ê, chừng nào rảnh kể chuyện đó nghe nha Toàn ... tụi tao đi trận chứng kiến biết bao nhiêu là cái chết nhưng có thấy ma bao giờ đâu ...

Tôi không biết hai tên Khang và Tư đã thổi phồng chuyện này tới đâu nên cười

-Trời ơi, hơi đâu mà mấy chú nghe hai tên quý sứ đó nói dóc chứ ...

-Nhưng mà có thấy ma thật không ...

Tôi nhìn chú Lộc định gật đầu ... nhưng phải đổi ý vì tôi vừa thoáng thấy hầu như tất cả mọi người đều đang nhìn về phía tôi ...

-Không có đâu chú Lộc ơi ...

Nhìn vẻ thất vọng của chú Lộc khi nằm xuống chiếu tôi thực lòng cũng muốn kể cho chú nghe lắm ... nhưng chính tôi bây giờ cũng không biết những gì mà tôi đã gặp có phải là một chuyện đáng để tin hay chỉ là cảm nghĩ của riêng tôi ... nhưng một điều chắc chắn là tôi muốn gặp lại cái bóng ma tên Hoàng A . đó ...

Và trong dòng cảm nghĩ về nàng tôi đã đi vào giấc ngủ ... đêm đầu tiên tại trại Z30C Hàm Tân ...

Keng ... keng ... keng

Tiếng keng báo tới giờ đi lao động vang dội khắp khu trại ... Tôi giật mình tỉnh giấc ... trời đất ... sao mình ngủ say quá vậy chứ ... trời đã xế trưa rồi

và mọi người đang chuẩn bị đi làm buổi chiều ... nhưng hầu như không ai thèm để ý đến tôi, cả hai thằng Khang và Tư cũng không thấy đâu... Tôi tụt nhanh xuống sau khi đã trồng vội quần áo vào ... nhưng vừa thấy tôi chú Hải đội trưởng đã nói:

-Toàn, hôm nay không phải đi làm ... thay đồ kha khá chút ... lát có người đưa ra nhà thăm nuôi ... gặp người thân ...

Nói xong, chú chẳng cần nhìn vào khuôn mặt đang ngấn ra của tôi, đi ra ngoài đưa đội đi làm ... Tôi quay trở vào thay bộ đồ mới chút và nghĩ không ra ... tại sao thơ vừa mới viết chưa chắc gì tên CA Quán Giáo đã gửi đi mà người nhà tôi -chắc là Má tôi- lại biết tôi về Hàm Tân mà lên thăm ngay vậy chứ ... Thắc mắc của tôi càng nhiều hơn khi tên Thi Đua lạ hoặc đến dẫn tôi ra nhà thăm nuôi ... vì khu trại chỗ này chỉ có 3 tên Thi Đua tôi đã gặp lúc bị chúng khám đồ, đâu có tên này ... và lạ nữa là cả trại hôm nay chỉ có mình tôi được thăm nuôi mà thôi ... cũng như các đội lao động mới đó mà đi nhanh thiệt ... mất hút ... trên đường chỉ có tôi và tên Thi Đua đang cúi mặt đi không nói với tôi nữa lời ...

Ra tới khu nhà thăm nuôi ... là những căn nhà vách ván lợp tôn cất dưới những tàng cây phượng vĩ ... cũng vắng lặng không một bóng người ... hẵn đưa tôi tới một căn, chỉ tay có ý bảo tôi vào chờ bên trong rồi hẵn quay lưng đi vào một căn khác ... mất dạng ... Tôi vô cùng ngạc nhiên vì không thấy bóng dáng một tên CA nào nơi đây ... bộ tụi nó không sợ mình bỏ trốn hay sao chứ ... Căn nhà tôi vào ngoài cái bàn dài với 6 cái ghế không còn vật dụng gì khác ... Tôi đang hoang mang không biết Má tôi đâu thì cảm thấy mùi hương thơm quen thuộc thoang thoảng ...

-Hoàng A

tôi buộc miệng kêu lên ... nhưng xung quanh tôi vẫn vắng lặng không một bóng người ... Tôi trở ra cửa nhìn tứ phía ... cũng không có ai ... Bình thường chắc là tôi sợ lắm, vì mùi hương này tôi làm sao quên được và không phải tôi ao ước muốn gặp cô ta hay sao ...

-Tôi không sợ cô đâu ... tôi biết là cô mà ...

tôi nói thầm cho tôi nghe ... nhưng bên tai tôi vọng lại tiếng cười thật trong

trèo ... và từ trong căn nhà tên Thi Đua đi vào khi này ... lờ mờ bóng một cô gái đi ra hướng về tôi và rõ dần khi đứng trước mặt tôi ... Tuy là có chuẩn bị trước nhưng tôi cũng lui lại mấy bước ...

-Vậy sao anh nói, anh không sợ em mà ... Hoàng A . cười ... -phải, đúng là nàng - ... và không phải anh muốn gặp em sao ...

-Nhưng sao cô ... cô ...

-Em hiện ra ban ngày được chứ gì ... nàng như lúc nào cũng biết rõ tâm nghĩ của tôi ... mình vào trong nhà nói chuyện đi ...

Và rất tự nhiên nàng định nắm tay tôi ... Phản xạ tự nhiên tôi rút tay lại vì tôi nghĩ tới bàn tay lạnh như băng của nàng và hơn nữa là tôi sợ nàng sẽ tan mất như lần trước ... Như hiểu ra Hoàng A . mỉm cười:

-Em quên, xin lỗi anh nha ...

và nàng bước vào trong nhà ngồi xuống ghế ... Bây giờ tôi mới có dịp nhìn kỹ Hoàng A hôm nay nàng mặc áo bà ba trắng quần đen, tóc nhung mượt buông xòa loà xoà xuống vai ... khuôn mặt đẹp lạ lùng với đôi mắt mà có lẽ suốt đời tôi không bao giờ quên được ... nhưng tôi không sao nhìn rõ được bước chân nàng ... vì như có một màn sương mỏng bọc lấy ...

-Anh có nhiều chuyện muốn hỏi em lắm phải không ... sao không hỏi đi ... nàng lại nheo mắt cười tinh nghịch ... cái nheo mắt đã làm tôi đánh rơi cái chén trên nhà Dì Lan ... tôi nhớ ra ...

-Dì Lan và Thi ...

-Anh an tâm đi, họ không bị gì đâu ... nàng cướp lời tôi và tiếp ... Lần này anh bị nạn cũng là phần số của mỗi người ... Em đã cố tình giúp anh vượt qua nhưng không được ... phải đành vậy thôi ...

-Cô giúp tôi lúc nào đâu ...

Nàng cười lớn:

-Xì bánh xe, giựt nắp bu-gi , chạy qua cho anh thấy để anh đuổi theo ... tại anh không đuổi theo em chi ...

-Thì ra hôm đó là cô ... vậy còn lão Phón và những tên CA đánh tôi ...

-Em được Thượng ân giao cho bốn phạm phải đi tìm những cô hồn vất vưởng đưa về an vị tại những nơi họ được nhang khói thờ phụng để chờ

ngày đi đầu thai ... nên hôm đó em đã đưa bác Phón về gia đình bác ... anh Toàn không biết đâu ... những người bị chết tức tưởi, hồn oan của họ thường bị u mê không biết đường về nhà ...

Nghe Hoàng A . nói, tôi không nghĩ nàng cũng là hồn ma, vì hồn ma mà sao lại đi dắt hồn ma về nhà chứ ...

-Anh nghĩ gì , em hiểu mà ... dĩ nhiên em phải được đặc lệnh của Thượng ân ... giọng của nàng đột nhiên chùng xuống ...

-Cũng tại em anh mới sa vào tù tội nên em phải giúp anh thôi ... hơn nữa bọn chúng cũng đáng ghét lắm ...

-Vậy sao lúc đó cô không cho tôi gặp cô ...

-Khoảng thời gian đó thuận âm, em gặp anh chỉ hại anh mà thôi, dù rằng em biết hết những gì anh nghĩ ... nên chỉ âm thầm theo để giúp anh thôi ...

-Vậy thì cô biết bao giờ tụi nó thả tôi về không ?

-Những gì thuộc về huyền cơ em không thể nói cho anh biết trước được vì chỉ có hại cho anh mà thôi ... tuy nhiên anh an tâm đi ... đúng lúc thì em sẽ báo cho anh biết ...

Rồi nàng lại nhìn tôi cười ...

-Hôm nay em chỉ thăm anh thôi, chớ không nuôi được ... đừng buồn nha ...

Tôi biết ngay Hoàng A . đang trêu tôi, vì những người bị giam khi được người nhà lên thăm cũng đồng nghĩa là được tiếp tế thực phẩm để được sống còn trong cái đói triền miên của chế độ trại giam này ...

-Tôi cảm ơn cô còn không hết ... có gì buồn cô chứ ... tôi ở đây có bạn bè mà ... không bị đói đâu ...

-Em biết ...

Cũng vừa lúc đó thì tên Thi Đua xuất hiện nhìn Hoàng A . , nàng gật đầu với hắn và nói với tôi:

-Thôi anh Toàn về nghĩ, em phải đi có chút việc ... À mà nè, anh nhớ nói với chú Lộc ngủ kế bên anh đó, sáng nay hãy giấu cuốn tập chép bài hát của chú ấy đi ... tụi nó sẽ khám xét chỗ của chú hôm nay đó ...

Hoàng A . đã đứng dậy, ánh mắt thật nồng nàn, mà khi nhìn vào đôi mắt đó

lòng tôi thật xuyên xao khó tả ... tại sao nàng lại tốt với tôi như vậy, một hồn ma còn tốt như vậy thì thử hỏi nếu còn sống nàng sẽ còn tốt đến đâu, tại sao ông trời cứ thường bắt người tốt phải yếu mạng còn kẻ xấu thì cứ sống phè phỡn ung dung chứ ... thật không công bằng mà ...

-Anh đừng nghĩ như vậy không tốt đâu ... Hoàng A . cười thật buồn ... mọi việc đều đã được sắp đặt trong tuần hoàn nhân quả ... nhớ những gì em dặn nha ...

Tiếng của nàng chưa dứt mà bóng hình nàng như một làn khói lam tan nhanh trong ánh nắng xế buổi chiều ... Khu nhà thăm nuôi càng vắng lặng hơn, chỉ có tiếng gió rì rào len qua những cành phượng vĩ cần cỗi khi tôi theo tên Thi Đua trở về trong trại ... Vừa qua khỏi cổng gát hắt bất chợt xô vào vai tôi:

-Đi vào đi ...

Bàn tay hắt chạm vào vai tôi lạnh như băng và giọng nói của hắt cũng lạnh như từ trong mộ địa ... Vì bất ngờ nên tôi bị chúi nhủi ... và giật mình thức giấc ... bên cạnh tôi chú Lộc Cụt vẫn ngáy đều ... hầu như tất cả mọi người đều ngủ say sau một ngày vất vả ... nhưng đâu đó cũng có vài tiếng húng hắng ho xen trong tiếng thở dài não nuột ... Tôi nhìn lên nóc mùng, và giấc mơ gặp Hoàng A . vẫn nhớ như in trong óc ... không hiểu sao tôi thấy mình có một cảm giác rất lạ khi liên tưởng đến nàng ... cảm giác này tôi cũng không biết sao mà diễn tả ...

... Dòng cảm nghĩ của tôi cũng chẳng được bao lâu thì tiếng keng báo thức đã nổi lên dồn dã ... mọi người trong buồng lục đục thức dậy ... Chú Lộc Cụt vừa xếp mùng vừa nhìn tôi:

-Lạ chỗ này ngủ không được hả ...

-Đâu có chú , cháu cũng vừa mới thức ...

-Ừ, ở trong này chỉ có ngủ là mình được tự do thôi, không ngủ được nữa thì có mà chết ... hi hi hi ...

Sau câu nói chú Lộc cười có vẻ hả hê vì đã làm một giấc thẳng thét đêm

qua ... Trong lúc chú đang loay quay lấy bàn chải đánh răng thì tôi nhớ lại lời dặn của Hoàng A

-Chú Lộc nè ...

-Gì vậy, có gì nói đi ...

-Chú có cuốn tập bài hát phải không ? ...

Tôi ghé sát vào chú hỏi nhỏ ... Chú Lộc có vẻ giật mình, nhìn xung quanh trước khi trả lời tôi:

-Đâu có, tao đâu có bài hát gì chứ ...

-Cháu cũng không biết như thế nào ... có điều nếu chú có thì hôm nay chú phải đem giấu cho thật kỹ vì tụi nó sẽ xét đồ chú đó ...

Chú Lộc nhìn tôi bán tin bán nghi và cái nhìn của chú cũng như thầm hỏi tại sao tôi biết được chuyện này ...

-Chú Lộc tin cháu đi ... và cũng đừng bao giờ nói cho ai biết là cháu đã nói chuyện này với chú nha ...

Và sau đó cả hai chúng tôi đều phải lo làm công việc vệ sinh thật nhanh cũng như làm chút đồ ăn lót bụng mà ngày hôm qua cố nhịn để chữa lại cho kịp giờ tập họp để đi làm ...

Thiên Hùng
Con Ma Dể Thương
Phần V

Tại bãi tập họp, tên CA phụ trách điểm danh kêu từng đội đi ra cửa ... Đến đội 21 khi đếm đủ người, trước khi giao cho Quản Giáo hẳn gọi lớn ...
-Anh T V Lộc ở nhà làm việc ...

Tôi nhìn chú Lộc bước ra khỏi hàng cũng vừa kịp thấy chú nhìn tôi gật đầu tỏ ý cảm ơn ...

... Ngày đầu tiên tôi đi làm trong đội 21 mọi việc đều thuận lợi ... do đề nghị của chú Hải tôi được tên CA quản giáo đồng ý cho đi lấy củi đun bếp cải thiện đội ... bếp này do Khang đảm trách, cung cấp nước uống trong thời gian lao động và lâu lâu thì luộc thêm rau ngoài chỉ tiêu giao nộp chia đều cho mọi người trong đội ... nhưng chánh là lo trà lá cho tên Quản Giáo để hẳn không chú ý hạch sách anh em ...

Phạm vi lao động của đội dọc theo bờ suối, hầu như người trong đội ai ai cũng có đầy đủ đồ nghề để giăng câu, lợp cá ... nên tương đối khẩu phần hằng ngày cũng khá hơn những đội nông nghiệp khác ...

Khang đưa cho tôi một con dao "tông", loại dao rèn bằng nhíp xe rất bén chỉ vào bìa rừng xa xa và nói công việc của tôi là mỗi ngày khi đội đi làm, tôi vào rừng đó chặt củi về đủ cho Khang chụm là xong ... Trước khi tôi đi hẳn còn dặn:

-Anh Toàn kiểm loại bằng lạng hay cò ke chặt cho dể ... em còn củi chụm vài ngày nữa lận ... nhưng hôm nay ngày đầu anh cũng nên kiểm 1 cây vác về để tên Quản Giáo không thắc mắc ... vài bữa hẳn không còn để ý thì tha

hồ mình muốn làm gì thì làm ... Nhớ canh về cho kịp trước giờ đội nghỉ nha ...

Tôi nghe lời Khang xách con dao vừa định đi ... thì chú Hải sau khi phân công cho mọi người xong bước lại dặn dò thêm:

-Ngày đầu, Toàn về sớm chút nha ...

-Dạ, chú Hải an tâm đi ...

... Tôi vác cây cò ke về đến đội thì vẫn còn sớm, tôi chặt khúc và chẻ nhỏ ra phơi khô cho dễ chụm ... loại cò ke thường không có mắt nên chẻ cũng dễ dàng thôi ... Tên Quản Giáo đứng nhìn tôi làm có vẻ hài lòng lắm, hẳn nói gì đó với chú Hải và cả hai cùng cười ...

Khi tập hợp cho đội về chú Hải nói nhỏ với tôi:

-Thằng khỉ đó nói, mầy khoẻ như vậy đội khỏi lo thiếu củi chụm trong mùa mưa này rồi ...

Tôi nghĩ mình cũng may mắn được sinh hoạt trong đội của chú Hải ... thôi thì phó cho con Tạo xoay vần ... Khi đội vừa vào trong cổng trại, tôi đã thấy chú Lộc đứng trước sân chờ ...

-Ê Toàn, cảm ơn mầy nha ...

... Về mặt hơn hở và sự vồn vã đặc biệt của chú Lộc đối với tôi làm một số người trong đội quay lại nhìn ... tôi đánh trống lảng ...

-Chú Lộc này có gì đâu mà cảm ơn hồng biết nữa ...

Chú Lộc như hiểu ý tôi bỏ đi vào nhà sau khi nắm bàn tay đưa ngón cái lên ý nói tốt đẹp ... và đêm đó chú kể tôi nghe, không biết ai báo cáo mà tụi CA cố tìm cho được cuốn tập bài hát chú đã chép hết những bài nhạc mà chiến hữu của chú đã sáng tác qua các trại từ Bắc vào Nam ... cuốn tập nhạc đó chú xem như sinh mạng của mình vì theo lời chú có nhiều tác giả đã chết trong những nhà tù miền Bắc ... Tôi dặn chú hãy cẩn thận vì tụi CA chưa tìm được chưa chắc gì chúng chịu bỏ qua, nhất là đừng lộ chuyện tôi báo trước cho chú ...

-Mà Toàn nè, sao mày biết tụi nó sẽ xét đồ tao vậy Toàn ?
Tôi cười vì biết chắc trước sau gì chú Lộc cũng hỏi tôi câu này ...
-Có nhiều chuyện cháu cũng không biết phải giải thích sao nữa ...
-Phải có ai đó báo cho mày không ?
-Ai đâu ... tôi giả bộ ngạc nhiên ...
-Tao nghĩ không phải vô cớ mà thằng Khang với thằng Tư nói mày đánh lộn với ma đâu ...
-Chú nghĩ sao thì sao đi ... có điều đừng nói bậy bạ, tụi CA hỏi thì cháu không biết đó nha ...

Và quả nhiên chú Lộc thật kín miệng, chuyện tôi quen với hồn ma cô gái tên Hoàng A . trong đội chỉ có chú, Tư và Khang là biết rõ còn chú Hải có thể chỉ biết lơ mờ nhưng chú không bao giờ hỏi tôi vì tôi biết chú theo Công giáo không tin những chuyện ma ...

Thời gian rồi cũng qua mau, sau này mỗi khi ăn cơm Khang và Tư thường xúc thêm 1 chén cơm nữa cho Hoàng A . mà theo lời chúng thì nàng luôn giúp cho chúng được những gì chúng cầu xin ... như câu được nhiều cá, rau quả cải thiện của chúng không còn bị gia đình của tụi CA trại hái trộm ... và bản thân tôi , nếu không có chuyện gì cần báo cho tôi biết, hàng tháng cứ đúng ngày ngày rằm, trời không mưa là Hoàng A . hiện ra thật rõ ràng dưới ánh trăng trước mắt tôi ... Qua hàng song cửa tôi nhìn nàng bay nhảy vui đùa trên những hàng cây so đũa trồng trong sân trại và khi xa xa có tiếng gà gáy sáng thì nàng đến gần bên cửa cười với tôi trước khi biến đi ...

... Càng ngày tôi càng nhìn thấy Hoàng A . rõ ràng hơn, y như một người thật bằng xương bằng thịt, khi nàng đứng gần cửa sổ tôi không còn cảm thấy hơi lạnh như những lần trước mà chỉ có mùi hương thơm thoang

thoảng ... và khi nàng biến đi, một cảm giác nhớ nhung thật lạ lùng tràn ngập trong tôi ...

Thời gian gần đây mọi người trong trại lên tinh thần rất nhiều trước tin tức những sĩ quan của chế độ cũ sẽ được đi định cư tại Hoa Kỳ ... tuy bọn CA trại luôn luôn cải chính ... Nhưng dù chúng có nói gì đi nữa, bàn bạc những tin tức này là món ăn hàng ngày không thể thiếu của mấy chú ở đây và tôi cũng không ngoại lệ ... Tôi định khi nào gặp được Hoàng A . sẽ hỏi nàng cho rõ ... Để trấn an làn sóng bàn tán xôn xao ... bọn CA trại đã tổ chức cho các đội luân phiên ở nhà để học chính trị ... mà chúng tôi thường nói là đi nghe vẹt nói tiếng người ... Một hôm vì phải đi xa chút để chặt củi ... tôi bị mắc mưa lạnh run khi về đến đội ... Tuy được Khang đốt lửa hơ và một tô cháo cá ấm bụng ... nhưng đêm đó tôi cảm thấy hơi nhức đầu nên đi ngủ sớm ... Không biết được bao lâu, tôi tỉnh giấc vì nghe có tiếng khóc rấm rức bên mình ... Tôi thấy mình đang nằm trên chiếc chõng tre trong nhà lô của đội, bếp lửa than vẫn đỏ hồng dù rằng hồi chiều tôi thấy Khang dội nước tắt ngấm ... nên trong nhà đủ ấm khi bên ngoài trời vẫn rả rích mưa ... Hoàng A . đang ngồi trên chiếc ghế Khang thường ngồi, đầu cúi xuống đôi vai run run ... Tôi nhòm dậy ...

-Hoàng A

Nàng ngược mặt lên nhìn tôi ... tôi thấy rõ ràng mắt nàng vẫn còn long lanh ngấn lệ ...

-Có chuyện gì ... sao cô khóc vậy ...

Không trả lời tôi, nàng cúi xuống nhìn vào bếp lửa ... Tôi thấy đôi môi nàng hơi hồng, không biết có phải vì phản chiếu của than đỏ hay không ... Nàng y hệt như một người bằng xương bằng thịt và những cảm giác lúc nào đâu bỗng cuộn cuộn trong tôi ... tôi ước gì ...

-Không phải anh có chuyện muốn hỏi em hay sao ... nàng nói mà vẫn nhìn vào bếp lửa ...

-Tôi ... tôi ...

-Có những chuyện em không thể cho anh biết được ... nhưng ... nàng bỗng tức tưởi ... chúng mình không thể gặp nhau nữa rồi ...

-Sao không gặp được chứ ... cô định bỏ tôi sao ... Tôi hoảng hốt ...

-Em có muốn như vậy đâu, vì ... nàng định nói gì đó nhưng nín bặt ...

-Em hiện giờ không có ai là người thân bên cạnh ngoài anh ... nhưng anh Toàn ơi ... anh có biết không ... ngày trước vì uất ức bị chết oan em đã trốn không chịu đi đâu thai ... và lần này em cũng đã định trốn nữa vì em muốn theo anh ... nhưng mai này nơi anh đi em không thể nào theo anh được ...

-Tôi đi ... mà đi đâu chứ ... gia đình tôi ở đây mà ... tôi không đi đâu ...

-Anh không đi cũng có được đâu ... tất cả đều do Thượng ân sắp đặt ... Thượng ân thương xót em, cho em ân huệ gặp anh lần cuối ... nếu lần này em không đi đâu thai thì em không còn cơ hội nữa ...

Nói xong Hoàng A . lại rấm rức khóc ... Cầm lòng không được, tôi tiến tới định ôm nàng ... Hốt hoảng nàng đứng bật dậy lùi lại ...

-Anh Toàn ơi đừng làm em yếu lòng lại cải lệnh Thượng ân ...

Bỗng nàng nghiêm sắc mặt nói một hơi khi nghe xa xa có tiếng gà gáy sáng:

-Anh phước to số lớn, gia đình sum họp ... một mai nếu gặp được Ba Mẹ em thì sẽ thử xem mình có được chữ duyên không ... còn bây giờ thì mọi việc trước mặt đã hanh thông ... anh hãy an tâm ... dù em không ở bên anh nhưng đừng bao giờ quên em nha anh Toàn ... em đi đây ...

Cùng với tiếng nói bóng nàng mờ dần ... tôi phóng đến chụp lấy tay nàng kéo lại ...

-Hoàng A em tôi nắm được bàn tay nàng, bàn tay hơi ấm khác hẳn những lần trước lạnh như băng ... và trước khi nàng tan như sương khói, tôi thoáng thấy môi nàng điểm một nụ cười mãn nguyện ... Tiếng "em" đầu tiên chắc cũng là cuối cùng tôi gọi nàng tắt nghẹn, khi tôi giật mình thức giấc vì một tay tôi bị chú Lộc đè chặc lên tê cứng ...

... Tôi thu hết sức rút được bàn tay ra khỏi lưng chú Lộc làm chú cũng thức

dậy luôn ... chú trở mình và càu nhàu ...

-Mầy làm gì mà suốt đêm cứ lăm nhăm và quơ tay chân lung tung ... tao phải đè cái tay mầy mới ngủ được chút đó ... hôm nay mầy sao vậy Toàn ...

Tôi không còn lòng dạ nào trả lời chú Lộc khi khuôn mặt đầy nước mắt của Hoàng A . và những lời của nàng vẫn còn văng vẳng ... nhưng tôi có thể làm gì cho nàng được đây ...

-Hoàng A . ơi ... em hãy an lòng đi, cho dù em chỉ là một hồn ma nhưng sau này như thế nào, ở đâu ... anh sẽ không bao giờ quên em ...

Thấy tôi im lặng, chú Lộc tưởng tôi giận, chú vả lá:

-Giận tao hả mậy, xin lỗi nha ... ngủ thêm chút đi ...

-Ngủ gì nữa ... gần sáng rồi chú không thấy sao ...

-Ê mà tao hỏi thiệt mầy nha Toàn ... mầy chiêm bao thấy gì mà lăm nhăm hoài ... tao lắng nghe mà chẳng nghe được cóc gì hết ...

Tôi chưa trả lời thì chú tiếp luôn:

-Thấy cô ấy hả ...

-Ừ ... nhưng tại chú làm mất hứng hết trơn hà ...

-Tao ... chú đỡ mừng ló đầu qua ... tao làm gì chớ ...

-Thì chú đè cái tay tôi tê cứng ... làm sao mà nắm tay cô ấy được chứ ..

Chú Lộc cười hề hề ...

-Ô , thiệt vậy hà ...

-Giờn với chú thôi, chứ

Tôi chưa nói hết câu thì tiếng keng báo thức đã nổi lên ròn rả ... Mọi người trong buồng lục đục thức dậy vừa xếp mùng mền vừa ngạc nhiên nói với nhau:

-Ừa, sao hôm nay báo thức sớm hơn nửa tiếng vậy ... chỉ mới 6 giờ rưỡi sáng mà ...

-Chắc là có chuyện gì rồi ...

-Hồng lé hôm nay có đợt thả ...

-Có lý lắm đó nha ... vì cả năm nay chưa có đợt thả nào mà ...

Mọi bàn bạc bây giờ đều xoay chung quanh đề tài này ... và càng hồi hộp hơn khi tên Thi Đua đến cho chú Hải hay là hôm nay đội phải tập hợp ra bãi sớm hơn nữa tiếng để nghe Ban Giám Thị trại nói chuyện ...

Và đúng như dự đoán của mọi người ... Ban GT trại đã đọc danh sách thả ra khỏi trại hơn 200 người ... đội 21 của chúng tôi 23 người ...mà đa số là các chú Sĩ Quan ... chú Lộc cũng như hai bác Tùng và Cán có trong số này ...

... Lần thả này cũng khá đặc biệt là những người được thả thu dọn đồ đạc xuất trại ngay ... chứ không phải như những lần trước cả tháng sau mới ra khỏi trại vì thủ tục giấy tờ ... Hôm nay những người còn lại thiệt không còn lòng dạ nào để mà cuốc ... khi một một số lượng đông đảo được thả như vậy mà không có mình ... nhưng rõ ràng họ thấy những tin tức người Mỹ can thiệp cho Sĩ Quan chế độ củ là có thật ... và tôi cũng lạc quan khi hai bác Tùng và Cán được thả ... như vậy có thể mình cũng sẽ không lâu ... Và đúng như suy đoán ... tôi được thả sau gần 2 năm ở tù lảng nhách ... Qua tập hợp chung với những người được kêu tên thả, bước chân tôi thật nặng trĩu khi nhìn Khang và Tư mếu máo theo đội xuất trại đi lao động và chú Hải còn nói với theo:

-Về mạnh giỏi nha Toàn ... Tôi như nghẹn không biết nói lời gì trước sự ngược đời này là người ở lại chúc người về mạnh giỏi ... những sự ngược đời luôn luôn có trong cái thiên đường xã hội chủ nghĩa ...

Sự mừng vui của gia đình tôi , bạn bè tôi ... khỏi nói rồi ... Tôi dành ngày đầu đi thăm hết mọi người ... Hàng kem của Cậu Ba khang trang hơn với

dàn máy mạnh hơn ... dĩ nhiên năng suất cũng cao hơn nên trong hãng có thêm vài người mới ... sau một buổi nhậu thật linh đình do Cậu Ba, anh Lâm, tụi thằng Tâm Nhỏ, Cảnh, Đức đãi tôi ngủ thẳng cẳng đến trưa hôm sau mới thức dậy ...

Tắm rửa thay đồ xong, tôi mượn chiếc xe đạp của thằng Út để đi lên thăm mộ của Hoàng A

... Còn gần một tháng nữa là Tết ... nhưng mọi người đã rộn ràng chuẩn bị ... nhà cửa sơn phết lại, chợ búa nhộn nhịp hơn ... và nhất là ngọn gió Xuân lành lạnh mỗi buổi sáng thật dễ chịu trong dòng người đông đúc ...

Tôi đạp xe lên Hàng Xanh với bao nhiêu nỗi buồn vui lẫn lộn khi nhìn sự thay đổi của quang cảnh nơi này sau gần 2 năm ... Quẹo vào con đường hẻm đưa đến nghĩa trang của chùa Phước Lâm tôi càng ngạc nhiên khi tất cả những mái nhà lụp xụp khi trước được xây cất kiên cố ... và khu nghĩa trang đã bị giải tỏa thay vào là nhà ở của hầu như những người từ ngoài Bắc mới di dân vào qua cách ăn mặc và giọng nói ... Tôi hụt hẫng vì nhất thời không biết làm sao để tìm biết mộ Hoàng A . đã dời về đâu khi những người xung quanh nghe tôi hỏi đều lắc đầu không biết ...

Tôi đi ngang nhà của Dì Lan thì thấy nhà cũng đã đổi chủ ...

Về nhà, tôi được Mẹ tôi cho biết khu nghĩa trang đó đã giải tỏa cả năm rồi, Dì Dương Sáu tôi đã được Mẹ tôi đưa về cải táng trên phần đất của Ông Bà Ngoại tôi dưới quê ... và Mẹ tôi có nghe nói những ngôi mộ vô thừa nhận sẽ được thiêu và tro cốt được giữ trong chùa ...

Tôi đến chùa Phước Lâm cũng đã xế chiều, vị sư thủ từ sau khi nghe tôi hỏi

thăm về ngôi mộ của Hoàng A ., Ông nhìn tôi và hỏi:

-Cậu là gì của cô ấy ...

Tôi ấp úng:

-Cháu là bạn ...

-Vậy thân nhân của cô ấy đâu ...

-Thưa thầy, cha mẹ và em gái cô ấy đã vượt biên rồi ... cô ấy là con của BS.
T ...

Và không để cho vị sư thắc mắc gì thêm ... tôi lần lượt kể hết câu chuyện quen biết Hoàng A . cho Ông nghe ..

Nghe xong câu chuyện có vẻ như hoang đường của tôi, vị sư già chậm rãi:

-Người dân sống ở quanh đây không ai mà không biết gia đình của BS. T và tai nạn thảm khốc của Hoàng A nên khi nghĩa trang được lệnh phải giải toả, chùa đã biết cô ấy không còn thân nhân lo lắng nên đã hoá thiêu và giữa tro cốt trong chùa để khói hương siêu độ ... Nghe Cậu nói vậy thì cô ấy cũng đã tròn công quả ... Cậu có muốn đem tro cốt cô ấy về không ...

-Thưa thầy vì con mới về nên muốn biết tình trạng mồ mã cô ấy như thế nào thôi trước đổi thay của thành phố ... nghe thầy nói con đã an tâm ... con nghĩ cô ấy ở lại đây thích hợp hơn ... con xin phép thầy cho con được được viếng thăm theo thông lệ ...

-Cậu cứ tự nhiên ...

Vị sư đứng lên đưa tôi đến chiếc tủ kiếng ... bên trong chứa đầy những bình nhỏ đựng tro cốt của người chết ký gởi tại chùa ... Lấy ra một bình đưa cho tôi ... miệng bình được đóng khản lại cẩn thận ...

-Cô ấy đây ... Vị sư nói

Hai tay đỡ lấy, tôi nhìn nét bút thật đẹp viết trên chiếc bình kiểu có hình Bát Tiên ... Nguyễn Thị Hoàng A . sanh ngày ... chết ngày ... hưởng dương ... mà bồi hồi xúc động ...

-Hoàng A như vậy thì em cũng an bề ... hãy yên nghĩ đi ... có dịp anh sẽ lên thăm em ...

Trao chiếc bình lại cho vị sư ... tôi từ già Ông sau khi để lại một số tiền nhang khói trong thùng công quả ...

Tôi đạp xe về đến nhà thì cũng vừa sập tối ... nhìn vào nhà thấy Mẹ và các chị tôi đang ngồi đứng xung quanh tên CA khu vực ... Hẳn đang bày ra trên bàn một xấp giấy tờ cầm cúi viết ... vừa thấy tôi, Mẹ tôi nói với hẳn:

-Nó về kìa ...

... Tên CA buông viết quay nhìn tôi cười:

-Chào anh Toàn ... hôm nay đến làm tí việc với anh đây ...

-Có chuyện gì không anh ...

Tôi hỏi hẳn và ngồi vào chiếc ghế đối diện khi Mẹ tôi đứng lên đi vào trong nhà ...

-Anh cho tôi một bản sao giấy ra trại của anh để ngày mai tôi lên Quận nhập lại hộ khẩu cho anh ấy mà ... anh khỏi phải đi ...

Tôi ngạc nhiên vô cùng, nhập hộ khẩu vào Thành phố thường là món bèo bở của bọn CA , nhất là đối tượng lại thuộc thành phần chế độ củ như gia đình của tôi ... Tôi chưa kịp nói gì thì chị Ba tôi cười:

-Anh Ban (tên CA khu vực) cho hay Ba sẽ được về vào Tết này đó Toàn ...

Tôi ngược nhìn chị như có ý ... có thiệt không đây bà ... lại nghe bọn chúng nói dóc ... đồng thời móc túi đưa cho tên Ban một bản sao giấy ra trại của mình, hẳn cầm lấy cùng với hộ khẩu của gia đình tôi, thu dọn giấy tờ đứng dậy, hẹn ngày mai sẽ mang hộ khẩu lại trả ... Tôi đi với hẳn ra cửa, trước khi đạp máy xe Honda hẳn còn cười với tôi ... thái độ thân thiện hiếm thấy nơi bọn CA khu vực ...

-Cám ơn anh ... tôi nói ...

-Hi hi ... có gì anh nhớ tôi nha ... hẳn phóng xe đi còn nói câu thông với tôi như vậy ...

Quay vào nhà , Mẹ và các chị tôi cho hay lúc này sau khi báo tin là Ba tôi sẽ được thả theo như thông báo CA Phường hẳn đã nhận được, hẳn đã ghi lý lịch từng người trong nhà vào một tờ giấy mẫu, khổ lớn lắm trước giờ chưa từng thấy qua ... Chị Tư tôi đoán:

-Chắc họ cho mình đi Mỹ thiệt đó Má ...

Mọi người đều biết câu nói của chị Tư là đùa, nhưng cũng cười thật vui vẻ ... Mẹ tôi nói:

-Đi đâu cũng được, nhưng phải chờ Ba tụi con về đã ... Mẹ hy vọng tên Ban lần này nói thật ...

Và Mẹ bỏ lên lầu, tôi biết là Mẹ tôi lên thắp nhang trên bàn thờ Phật và Ông Bà cầu xin phò hộ cho Ba ... để mặc cho chị em chúng tôi tha hồ mà suy diễn ...

Mười năm sau ...

Hôm nay chủ nhật, trời nắng thật đẹp mặc dù ngọn gió nhẹ vào đông vẫn mang cái lạnh nồng nàn của vùng vịnh San Francisco trải trên khắp các con đường dẫn ra freeway 101 ... Tôi lái xe đưa Mẹ tôi đi San Jose để Mẹ thăm cháu ngoại và đi chợ ... Mẹ tôi rất thích chợ Senter Food ở San Jose vì đồ ăn rẻ hơn trên SF rất nhiều ... Ở nhà chị Ba tôi ra chợ thì đã hơn xế trưa ... trong lúc Mẹ tôi mua đồ, tôi đi lang thang chỗ quầy hàng đồ hộp để mua ít hộp trái vải ... loại trái cây tôi thích nhất lại lười lột vỏ nên phải ăn đóng hộp thôi ... Đang lui cui tìm kiếm loại ít đường thì tôi có cảm giác nhột nhột phía sau lưng ... quay nhìn lại ... một cô gái với quần Jean áo sơ mi trắng giản dị, tóc dài xỏa xuống vai, khuôn mặt trang điểm thật giản dị nhưng đẹp rất thanh nhã ... đang ngậy người nhìn tôi ...

... Mười năm, khoảng thời gian đủ dài để quên những chuyện muốn quên, nhưng ngăn ngùn với dấu ấn khắc sâu trong tiềm thức ... dù đối tượng không còn nét lam lũ ngày xưa ...

-Thì ... cô là Thi phải không ... tôi buột miệng ...

-Anh là anh Toàn ... đúng là anh mà ...

Cô gái reo lên chạy xô tới nắm lấy tay tôi mặc một số người xung quanh trở mắt nhìn ...

-Anh qua Mỹ lúc nào ... khi nãy thoáng thấy ... em đã nghi là anh rồi, nhưng không dám nhìn ngay ... sợ không phải ...

-Dì Lan vẫn mạnh hã Thi ...

-Dạ, má em vẫn thường, cảm ơn anh ... anh ở San Jose hử ...

-Không, gia đình tôi ở trên SF ... hôm nay tôi đưa mẹ tôi xuống đây thăm chị Ba tôi, nhân tiện đi chợ luôn ... còn Thi ...

-Em và má em ở dưới Gilroy ... Má em nói San Jose phức tạp quá, nên khi chuyển về Cali má em đã chọn Gilroy yên tĩnh hơn ...

-Di chuyển, bộ Dì Lan và Thi đã ở đâu trước, rồi mới về Cali à ...

-Khi qua Mỹ, má con em được Ông Bà BS. T bảo trợ nên về ở gần Ông Bà bên New Jersey ... sau vì lạnh quá chịu không nổi, hơn nữa vì chị Hoàng Y . chuyển về học thuốc tại trường Đại Học Los Angeles nên má con em theo Ông Bà BS chuyển về Cali luôn ...

Thiên Hùng
Con Ma Dể Thương
Phần VI

Rồi không để tôi hỏi thêm gì nữa, thật tự nhiên như thuở nào Thi kéo tay tôi ...

-Đi đến đây em giới thiệu anh với một người ...

-Bạn trai của Thi ...

-Làm gì có, ai mà thèm em chứ ...

và tôi nghe có tiếng Thi cười nho nhỏ nên định nói thêm vài lời trêu chọc, thì Thi dừng lại chỗ bày bán bắp trái ... tôi thấy Mẹ tôi đang lựa bắp và trò chuyện rất vui vẻ với một cô gái cũng đang lựa bắp đứng bên cạnh bà ... Thấy chúng tôi đi lại cả hai cùng nhìn lên ...

-Toàn, phụ má một tay đi, lột bỏ vỏ và bẻ cùi để về nhà khỏi xả rác ... bắp ngon mà rẻ quá, 6 trái chỉ có 99 cents ... Mẹ tôi nói với tôi ...

-Thi, này giờ em đi đâu, chị tìm em muốn hụt hơi nè, phụ chị chút đi ...

Người con gái tự nhiên nói với Thi ... Tôi sửng sờ khi nhìn vào khuôn mặt đó ... khuôn mặt giống Hoàng A . như hai giọt nước ngay cả mái tóc xoà loà xoà xuống ngang vai ... Thi bước tới nắm tay người con gái ...

-Chị Y . biết ai đây không ? ...

Thi chỉ vào tôi trước vẻ kinh ngạc vô cùng của cô gái và cả Mẹ tôi ...

-Ảnh là anh Toàn mà chị thường nghe Mẹ em nói tới đó ...

-A, anh Toàn , anh Toàn quen với chị A . phải không ... a, gặp anh may quá, anh qua Mỹ tự bao giờ vậy ...

Tôi chưa kịp nói gì thì Mẹ tôi hỏi:

-Ừa Toàn , con quen hai cô này à ...

Thi xen vào

-Thưa Bác, con tên Thi ... tụi con quen nhau lúc còn bên VN lận ... anh Toàn nè ... đây là chị Hoàng Y . em ruột của chị Hoàng A . đó ...

-Nhìn cô là tôi biết ngay ... vì hai chị em thiệt giống nhau như tạc ...

Hoàng Y . không trả lời tôi mà quay sang chào Mẹ tôi:

-Cháu chào Bác ... này giờ nói chuyện với Bác mà cháu không biết ...
-Ồ , không sao ... Mẹ tôi cười vui vẻ ... tôi cũng đâu biết hai cô quen với thằng Toàn nhà tôi bao giờ ...
-Giờ cũng còn sớm, hay anh Toàn đưa Bác tới nhà em chơi chút đi, Mẹ em gặp được Bác và anh, Mẹ em mừng lắm ... và sẵn ghé thăm Ông Bà BS luôn ...

Thi đề nghị khi nhìn thấy vẻ đồng tình trong ánh mắt của Hoàng Y .

Thật tình tôi cũng rất muốn gặp lại Dì Lan, mà hôm nay may mắn là được gặp cả Ông Bà BS. T để làm cho xong công việc cuối cùng ... nhưng không lẽ đưa Mẹ tôi đến gặp những người mà Bà chưa hề biết chút gì về họ ... Mẹ tôi nhìn tôi thông cảm:

-Ừ, Mẹ thấy trời cũng còn sớm, hay con đưa Mẹ về nhà chị con rồi đi ...
-Hai cô chờ chút nha, tôi đưa Mẹ tôi về nhà chị tôi, sẽ trở lại ngay ...Tôi nói với Thi và Hoàng Y .
-Bác đi với tụi cháu luôn đi, từ đây xuống nhà cháu cũng gần mà ... Hoàng Y . xen vào
- Bác hẹn hai cháu lần sau đi ... về cho Bác gọi lời thăm Ba Má cháu ... cả Má cháu nữa nha Thi ...
Tôi đẩy xe đồ ăn Mẹ tôi mua ra quày trả tiền, còn nghe tiếng Thi nói với theo:
-Tụi em chờ anh ngoài cửa đó nha anh Toàn ...

... Tôi lái xe theo chiếc Camry màu xanh của Hoàng Y . và Thi về tới nhà Thi thì nắng chiều chỉ còn nhàn nhạt ... Ngôi nhà xinh xắn nằm trên con đường thật yên tĩnh với hai hàng cây xanh thẳng tắp ... và chắc là Thi đã điện thoại về nhà nên xe Thi vừa đậu trước garage thì cửa nhà đã mở ngay ... Dì Lan bước đến tôi, khi tôi vừa bấm alarm khóa cửa xe ...

-Toàn, cháu vẫn bình an ... gặp lại cháu thật là may quá ... nếu không ... Dì ngừng nói và tôi nhận thấy trên mắt Dì như có long lanh ngấn lệ ...
-Thưa Dì , cháu cũng vậy ... gặp lại Dì và em Thi ... cháu thiệt là mừng lắm

...

-Vô nhà đi Toàn ...

Dì Lan quay lại đi vào nhà như muốn dấu sự xúc động của mình ... Tôi đến đành xách hai túi đồ cho hai cô gái vừa lấy trên xe xuống trước nụ cười ranh mãnh của Thi ...

-Chị Y . nè ... nếu lúc nào mình đi chợ mà có người xách đồ dùm khoẻ thiệt

...

-Mướn tôi đi ... tôi nói với Thi ...

-Em nghèo lắm, tiền đâu mướn nổi anh ... boss của em thì miễn may ...

-Boss của cô ...

-Ừ, kìa ...

và Thi chỉ tay về phía Hoàng Y . đang lấy từ trong xe ra một số báo chí ...

-Boss gì chứ, anh đừng có nghe con nhỏ đó nha ... và nàg nhìn Thi ... ừ, ừ, nói cho nhiều đi em cưng ...

Vào trong nhà, để hai túi đồ dưới bếp cho Thi, tôi đã thấy Dì Lan đứng trước chiếc tủ thờ, đang rót nước vào những chiếc chun trước khuôn ảnh Ba của Thi mà tôi đã thấy một lần ở nhà Dì trên Hàng Xanh bên VN ... chỉ khác là nơi đây không có khuôn ảnh của Hoàng A

-Cháu Toàn ngồi chơi ... chờ Dì chút nha ...

-Dạ ... tôi chưa nói thêm được gì, thì có tiếng của Hoàng Y .

-Dì Lan à, để con về nhà đưa Ba Má con lại chơi nha ... Ba Má con chắc cũng muốn gặp anh Toàn lắm ...

-Ừ, đúng đó ... Dì cũng định nói với con ... Dì Lan đã ngồi xuống ghế ... mà hôm nay Ba Má con có bận gì không ... kìa, ngồi đi Toàn ...

-Con nghĩ chắc là không ... nàg quay sang tôi ...

-Anh Toàn ở chơi ...

Hoàng Y . chào Dì Lan và tôi rồi đi ngay ra cửa ...

-Chị Y ., em đi với chị ... có tiếng Thi từ trong bếp ...

-Đi gì chứ, chị trở lại ngay mà ...

Hoàng Y . quay lại neho mắt với Thi vừa định chạy theo ...

Tiếng máy xe của Hoàng Y . đã xa , mà tôi vẫn còn thù người trên ghế ...

trời ơi, cái nheo mắt vừa rồi của Hoàng Y . đã làm sống lại trong tôi những cảm giác mà tôi đã cố chôn vùi ...

-Cháu Toàn, Dì thành thật xin lỗi cháu ...

-Dì có lỗi gì với cháu đâu ...

-Dì biết, khi Dì ra đi, bọn chúng sẽ không để yên cho cháu, nhưng thời gian quá gấp rút Dì và Thi không kịp nói rõ cho cháu biết ngọn ngành , cháu sẽ sa vào tay của bọn CA Việt Cộng ...

-Nhưng sao Dì biết bọn chúng sẽ bắt cháu ...

-Dì hoạt động trong tổ chức Phục Quốc dưới quyền của BS . T , thân phụ của Hoàng A . và Hoàng Y nhưng tổ chức bị nội gian nên BS T . phải vượt biên để thoát ... lúc đó Dì chưa bị bọn chúng tìm ra nên ở lại để lo cho gia đình các bạn bị bắt ... hôm đó Hoàng A . báo cho Dì biết là bọn CA đang đến vây nhà để bắt Dì ... Dì phải vượt biên ngay ... bọn chúng không bắt được Dì sẽ bắt tất cả những ai đến nhà Dì sau đó ... thì cháu làm sao thoát chứ ...

... Thực lòng tôi có bao giờ giận hờn gì Dì Lan và Thi chứ, nhất là từ lúc nghe Hoàng A . nói mỗi người đều có một số phận mà Thượng ân đã an bày ... số bị ở tù thì tôi chạy đâu cho thoát dù nàng đã cố giúp tôi ... hơn nữa sống trong một xã hội bạo lực đầy dẫy bất công, Dì Lan và Thi dám hoạt động chống lại chúng ... không đủ để tôi cúi đầu cảm phục hay sao ...

-Thưa Dì, cháu cảm ơn Dì đã lo nghĩ đến cháu ... nhưng Dì an tâm đi, cháu kính phục lòng can đảm của Dì và em Thi còn không hết ... hơn nữa Hoàng A . cũng đã nói với cháu, mỗi người đều có số phận ... chẳng qua số cháu phải ở tù VC ...

Và không để Dì Lan phải nghĩ ngợi gì thêm ... tôi vẫn tắt kể cho Dì nghe ... diễn tiến của sự việc ... Dì Lan nghe xong khẽ thở dài, tôi biết Dì cũng như tôi đang nghĩ đến Hoàng A . với nỗi bất hạnh dù rằng nàng chỉ là một hồn ma ... Chợt có tiếng Thi ...

-Anh Toàn qua Mỹ từ bao giờ vậy ...

-Gia đình tôi qua đây cũng gần được tám năm rồi ... Thời gian nhanh thật

nhưng tôi không ngờ vẫn còn gặp được Dì và Thi ...

-Được gặp lại anh, mẹ em mới nhẹ nhàng ... vì bấy lâu nay Mẹ em cứ nghĩ anh rủi nhiều may ít trong tay bọn quý đó rồi ...

-Có Hoàng A . giúp tôi, bọn VC làm gì được tôi chứ ...

Tôi cười để phá tan bầu không khí lặng lẽ ...

-Anh làm như ... nhưng Thi không nói thêm khi thấy tôi nhìn lên chiếc tủ thờ ... mà hỏi tôi ...

-Phải anh thắc mắc sao mẹ em không để ảnh của chị Hoàng A . trên đó không ...

Thi thật thông minh ... tôi chưa trả lời nàng thì có tiếng chuông gọi cửa ...

-Chắc chị Y . đưa Ba Má chỉ tới ... mẹ để con ... Thi nói với Dì Lan và đi nhanh ra mở cửa ...

Đúng là Hoàng Y . đến cùng Ba Má nàng : Ông Bà BS T. ...

Tôi đứng dậy, người đàn ông mái tóc hoa râm đeo kính cận, ăn mặc thật giản dị đi ngay lại bắt tay tôi trong lúc người đàn bà gương mặt thật phúc hậu gật đầu mỉm cười khi tôi chào và đến bên Dì Lan trong lúc Hoàng Y . và Thi đi vào trong ...

-Cháu Toàn hử ... bác có nghe mẹ cháu Thi nói về cháu ... BS T . nói một hơi ... có cơ hội gặp được em nó, và cũng vì vậy mà có thể bị tụi VC bắt, sao sự việc như thế nào cháu nói cho hai bác nghe được không ...

Tôi hiểu được nỗi lòng của ông bà BS T. phải bỏ Hoàng A . lại khi mộ nàng còn chưa khô đất và sự hiển linh giúp đỡ của nàng cho gia đình Dì Lan, tôi ... với thời gian dài chờ đợi ...

-Dạ thưa hai Bác ... cháu nghĩ bây giờ Hoàng A . đã thực sự về miền miền viễn ... cháu rất vui mừng được gặp hai Bác với Dì Lan hôm nay ...

Và tôi một lần nữa đã thuật lại tỉ mỉ những lần gặp Hoàng A . cho mọi người nghe ... cả lần cuối cùng nàng khóc từ giả tôi nói là đi đầu thai không dám trốn nữa ...

Tôi thấy bà BS T úp mặt trên vai Dì Lan khóc rưng rức:

-Tôi cho con tôi ... con ơi hãy tha lỗi cho mẹ ... bà thì thảo ...

Hoàng Y . và Thi đã đi ra đứng sau bà BS và Dì Lan, đôi mắt hai cô cũng đỏ hoe ...

-Tụi nó nhốt cháu bao lâu ... BS T cố dẫn xúc động hỏi tôi

-Dạ gần 2 năm thì cháu được thả ... Khi về cháu đã đến chùa Phước Lâm và biết sự cụ trụ trì đã hoá thiêu xác của Hoàng A . khi nghĩa trang bị giải toả ... tro cốt nàng được giữ tại chùa để nghe kinh siêu độ ... cháu thường lên thăm nàng vào những ngày rằm ...

-Vậy khi cháu sang Mỹ ...

-Hai Bác an tâm ... cháu đã mang nàng sang đây ...

Mọi người đều "ồ" lên mừng rỡ ...

.. Bà BS T lau nhanh nước mắt ... hỏi tôi câu hỏi hầu như của hầu hết mọi người có mặt hôm nay:

-Em nó bây giờ ở đâu vậy cháu Toàn ...

-Cháu đã để nàng ở chùa Ph. Q. trên Sacramento ... Ngôi chùa này ở dưới một dãy đồi thật bao la hùng vĩ ... vào những đêm sáng trăng Hoàng A . có thể tự do bay lượn , không bị vướng víu bởi mấy hàng so đũa như hồi cháu còn trong tù ...

Tôi thấy mọi người nhìn Hoàng Y . như ngằm hỏi nàng có biết chỗ tôi vừa nói không ... Hoàng Y . lắc đầu, rồi nói với tôi:

-Y . cũng có vài lần theo bạn đi chùa trên Sacto, nhưng chưa nghe tên ngôi chùa anh Toàn nói bao giờ ...

-Chùa Ph Q. ở ngoại ô nên ít người biết ... Sư Bà trụ trì nghe tôi kể chuyện của Hoàng A . đã vui vẻ hứa hàng đêm tụng kinh siêu độ cho nàng ...

-Cháu Toàn có thể đưa hai bác đến đó không ... BS T hỏi tôi ...

-Dạ, cháu chờ làm chuyện này mười năm nay rồi ...

Tôi cười trả lời ông khi thoáng thấy tiếng cảm ơn từ trong ánh mắt của Hoàng Y .

-Toàn đưa tro cốt của Hoàng A . sang Mỹ, gia đình cháu có biết không vậy ... Dì Lan bỗng hỏi tôi ...

-Dạ không ... cháu nghe nói thủ tục rườm rà lắm, sợ Ba Má cháu biết sẽ lo

lãng, cháu xin Hoàng A . hãy giúp đỡ cháu để cháu đưa nàng theo với hy vọng đoàn tụ lại với gia đình ... không lẻ loi một mình bên VN ... và mọi việc thật suông sẻ ... nên cháu giấu Ba Má cháu luôn ...

-Bác nghĩ ... bà BS T xen vào ... hôm nào hai bác phải đến thăm và cảm ơn Ba Má cháu mới được ...

-Dĩ nhiên phải như vậy rồi ... BS T nói theo

-Dạ ... Còn việc đến chùa Ph Q. chừng nào hai Bác muốn đi thì cho cháu biết ... bây giờ cháu xin phép về ... vì cũng tối rồi ...

-Anh Toàn còn phải đưa má ảnh về SF đó bác ... Thi xen vào nói với ông bà BS T.

-Ừa mẹ cháu đang ở đâu vậy ... BS T hỏi tôi ...

-Mẹ cháu đang ở chơi nhà của chị Ba cháu trên San Jose ... gia đình cháu ở SF lặn ...

-Ừ, vậy thì cháu về đi, cho hai Bác gọi lời thăm Má cháu ... ngày mai 12 giờ trưa ... mình đi Sacramento ... được không ...

-Dạ được ... mai cháu xin nghỉ ... đúng 11.30 cháu sẽ đến đây ... Giờ cháu xin phép ...

Tôi chào ông bà BS T, Dì Lan ... Hoàng Y . và Thi đưa tôi ra ngoài, Hoàng Y . nói với tôi khi tôi mở cửa xe:

-Cảm ơn anh Toàn nha ... mai em cũng xin nghỉ ...

-Em cũng nghỉ ... Thi cũng nói theo

-Được mà ... Hoàng A . gặp lại hết chúng ta cô ấy sẽ vui lắm ... hai cô vô nhà đi ... mai mình gặp ...

Tôi rời khỏi nhà Dì Lan mà lòng thật thanh thản ... những ưu tư bao năm qua về hồn ma một cô gái bất hạnh lạc loài không có người thân khói hương nường tựa đã phút chốc tiêu tan ... Tôi nghĩ nếu bây giờ tôi gặp Hoàng A . chắc nàng sẽ cười rạng rỡ lắm ... và tự nhiên sao, tôi hình như có nghe lúc nãy Hoàng Y . đã xưng "em" với tôi ... tiếng "em" đầu tiên trong suốt thời gian tôi gặp và nói chuyện cùng những người thân của nàng ...

NHỮNG LỜI THAY ĐOẠN KẾT ...

Đã hơn hai tháng qua từ ngày tôi đưa gia đình BS T, Dì Lan và Thi lên chùa Ph Q. để nhận tro cốt Hoàng A tôi không biết có ai cảm nhận được mùi nước hoa của Hoàng Y . hôm đó không ... chớ riêng tôi sao nó quen thuộc thân thương đến nỗi qua làn hương khói, tôi nhìn nàng đứng cúi đầu trong tiếng mõ chuông hoà tiếng cầu kinh siêu độ ... tôi như thấy Hoàng A . đang mỉm cười cùng tôi trong những đêm trăng sáng thuở nào ...

Nhưng có phải trong tôi, tôi vẫn chưa lẫn lộn được hai người dù họ giống nhau như tạc ... Thi nói, đó cũng là lý do tại sao Dì Lan không để khuôn ảnh của Hoàng A . trên bàn thờ nữa ... tôi vẫn thấy Hoàng Y . đoan trang cứng rắn khác hẳn với Hoàng A . nhí nhảnh với đôi mắt thăm thăm u buồn ... nên tôi muốn để chữ DUYÊN mà Hoàng A . nói với tôi cho tự nhiên ...

Ngoài ra tôi cũng không thể nào quên được đôi mắt tròn xoe của Thi khi tôi trao cho nàng hai tấm vé mời xem hát bộ phim Thủy Hử ... mà tôi cất giữ trong suốt thời gian qua dù nó đã bạc màu ... để làm tròn lời hứa với nàng và cũng để kết thúc một câu chuyện mà hai tấm vé này có thể là nguyên nhân ...

Chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết Nguyên Đán, hôm nay tôi thấy Mẹ tôi đang cúng đưa Ông Táo về trời ... tôi đi ngang đĩa thèo lèo nhón lấy miếng kẹo đậu phộng bỏ vào miệng chưa kịp nhai thì chuông điện thoại reo ... Tôi bốc máy ... người bên kia đầu dây là Hoàng Y:

-Allo ... anh Toàn ... Ba Má em nói ... nếu anh rảnh thì ...

Tôi nhận lời ngay vì ngày Tết mà, hơn nữa lòng tôi lúc nào cũng cầu mong những người thân của tôi luôn luôn sống với hạnh phúc và mùa Xuân .

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Sưu tầm: ckl

Nguồn: RRFviet.com

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 9 tháng 6 năm 2010